

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЖЕТЯ

ПРАСОЛИНИ

1/198 січень 2024

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ
Митрополит Ігор поблагословив Рух християнських сімей
із нагоди 20-ліття їх створення

Архієпископ і Митрополит Львівський звершив Архирейську Літургію з нагоди 20-ліття створення Руху християнських сімей. Звертаючись із проповіддю до вірних, які зібралися у храмі в корпусі, де розміщений філософсько-богословський факультет Українського католицького університету, архирей зазначив: «Господь представив, що нагороду у вічності можна легко здобути, вистарчить трохи потрудитися; не потрібно проливати крові, але годиться гідно оцінити свою ситуацію й відповідати Богові на Його волю. Його заповіді усі під силу до виконання. Виконуймо їх так, як чинив це слуга представленої притчі. Оцінюймо свою ситуацію, в якій знаходимося, і не виставляймо своєї волі понад волю Бога».

Наприкінці Божественної Літургії владику подякував присутнім за спільну молитву та за те, що привели зі собою діточок, а також пригадав, що у Львівській архієпархії запроваджений щовівторковий піст на підтримку наших захисників.

«Сьогодні у Євангелії ми читали про дві групи людей: ті, які запрошували, і ті, яких запрошували. Наш Рух християнських сімей відчуває себе, як ті, які запрошені до вечері Господньої, до радості, щоб розділяти її зі своїми дружинами та чоловіками. Також ми глибоко відчуваємо покликання бути тими, хто запрошує інших на цю вечерю до Христа, щоб вони теж відкривали покликання бути Божими дітьми. Наша спільнота зародилася під покровом Церкви, в соборі святого Юрія. Просимо про молитву, підтримку і пам'ятати про наші сім'ї, бо вони перш за все відчувають виклики цього світу», – підкреслив отець Роман Фігас.

Після богослужіння усі присутні співали пісні прослави та після частування спілкувалися про розвиток своєї спільноти.

Владика Володимир освятив фігуру Марії у дитячому будинку, пошкоджену внаслідок ракетного обстрілу

18 грудня 2023 року, в річницю освячення каплиці у будинку дитини №1 «Любисток» у Львові, владика Володимир освятив відреставровану фігуру Пресвятої Богородиці, яка була пошкоджена внаслідок масованого ракетного удару по Львову у ніч на 6 липня 2023 року.

Перед освяченням архиєрей разом з капеланами «Центру опіки сиріт», працівниками дитячого будинку, благодійниками та дітками помолилися молебень до Пресвятої Богородиці.

Відтак владика освятив фігурку Богородиці і звернувся до присутніх з подячним словом. Він зауважив, що можна багато думати і нарікати з приводу того, що ми, мовляв, тут молилися, тож чому ця фігура не була збережена? «Але велика ласка, що ніхто з наших діток і людей не постраждав. Це є ласка. За це ми сьогодні дякуємо Пресвятій Богородиці, бо це є найважливіше – людське життя», – ствердив єпископ-помічник.

Відтак владика Володимир звернув увагу, що фігура була розбита у площині лона Марії. «Якщо ви бачили фотографії, коли ця фігурка була розбита, то побачили – площина лона. Лоно, по-перше, дарує життя; по-друге, лоно захищає життя іншого. За це ми сьогодні дякуємо Богородиці. Дякуємо Богові найперше, бо вона Його на світ привела у Вифлеємі, в ясині, в яслах», – сказав архиєрей.

«Дякуємо добрим людям, які стали Божими руками в цьому світі, які підтримують цей заклад і наших діток. Оновили цю каплицю, цю фігурку. Завжди спішають, щоб нашим дітям тут послужити», – додав владика Володимир.

Владика Володимир поблагословив відкриття льодового шоу для дітей у Новояворівську

21 грудня 2023 року єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир відвідав м. Новояворівськ, де взяв участь у передачі ключів та документів на квартиру дітям сиротам, а також поблагословив відкриття льодового шоу «Нова радість стала» для дітей сиріт та позбавлених батьківської опіки.

Під час сесії міської ради Новояворівська було передано ключі від квартири, яку придбано з державних бюджетів для дітей сиріт. Владика Володимир привітав дітей та побажав їм по-особливому вдома пережити цього року Різдво.

«Ми є в дорозі до Вифлеєму, до різдвяних свят. Це є свято надії, певної стабільності. Пресвята Родина, тобто Йосиф і Марія також йшли до Вифлеєму. Вони там не знайшли місця. Можна тільки уявити, що думали ті люди, які їх не прийняли. Вони ж мали шанс стати свідками народження Божого Сина. Тоді б їхнє житло оспівувалось у колядках, у вертепах так, як Вифлеємська шопка», – зауважив архиєрей.

«Сьогодні ми бачимо двох щасливих людей. Ми вас вітаємо. Передаю вам календар на кожен день, в якому є думка зі Святого Письма. Думаю, що найбільше часу ви будете проводити на кухні. Десь буде мати місце на столі чи біля холодильника. Нехай вас супроводжує. Ми дуже тішимся, радіємо і вас вітаємо, що ви можете по-особливому пережити це Різдво», – додав він.

Відтак на Льодовій арені для дітей з Львівщини – сиріт, дітей позбавлених батьківського піклування, тих, які перебувають в складних життєвих обставинах, та інших потребуючих – провели льодове шоу «Нова радість стала», під час якого представники різних секцій фігурного катання танцювали під новорічні та різдвяні пісні.

Перед відкриттям шоу владика Володимир привітав усіх присутніх та запросив разом помолитися «Отче наш».

«Любі наші діти, опікуни та вихователі, представники влади різних рівнів! Ми наближаємося до Різдвяних свят. В цей момент Різдва особливий акцент є на дитині. Саме дитина дарує нам Різдво. Ісус виріс після Свого народження і навчив нас молитву, в якій відчував єдність зі своїм Небесним Отцем. Тож запрошую разом помолитися молитву «Отче Наш», – закликав єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Напередодні Різдва владика Володимир розділив святкову вечерю з «Ангеликами»

22 грудня 2023 року, напередодні свята Різдва Христового, у храмі Матері Божої Неустанної Помочі владика Володимир благословив та розділив святкову вечерю з дітьми з дитячого простору «Ангелики», який діє при «Домі милосердя» «Центру опіки сиріт» Львівської архієпархії. У дитячому різдвяному дійстві взяли участь діти, а також їхні батьки, опікуни й духовники. Розпочалося свято спільною молитвою за наших військових та перемогу України.

Відтак владика Володимир звернувся з вітальним словом: «Дорогі просторяни, «ангелики», ми зібралися тут на святкування. Знаємо, коли Ісус народився у Вифлеємі, першими про це звістили ангели. Тут зійшлися ви, наші діти. Це вже своєрідне «різдво». Ми чуємося у цій спільноті святково».

Під час свята різні групи дітей колядували. Опісля владика Володимир благословив та розділив різдвяну просфору і всі присутні мали можливість почастиватися свят-вечірніми стравами.

Митрополит Львівський із душпастирськими відвідинами побував в селі Домажир

З нагоди храмового празника Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор із душпастирськими відвідинами побував на парафії Собору Пресвятої Богородиці в селі Домажир, що на Яворівщині.

У своїй проповіді владика зосередив увагу на уривку зі Святого Письма і переніс історію Святої Родини на наші дні: «Подібно й ми, не нарікаймо на військову ситуацію, в якій опинилися через московську навалу на нашу землю. Не біймося, Бог є на світі. Боронімо свій народ так, як можемо. Себе потрібно захищати, бо ніхто не прийде воювати за нас. Молімося до Господа, щоб завершив війну. Він має тисячні можливості це вчинити. Допомагаймо щедро нашим військовим, не жаліючи коштів та матеріальної вигоди. Не дивімося на тих, хто має великі статки, а чинить скупі внески. Пам'ятаймо – наша мала лепта обернеться великою перемогою, а перед Богом – немалою нагородою!»

Завершивши Божественну Літургію, архієпископ пригадав про важливість підтримки наших воїнів, не лише долучаючись до різних зборів, а й молитвою та постом.

У подячному слові адміністратор храму Собору Пресвятої Богородиці о. Ігор Микуш порівняв митрополита Ігоря зі святим священномучеником Йосафатом за його невтомну і цілеспрямовану працю задля відродження і становлення нашої Церкви.

Після Архієрейської Літургії владика Ігор освятив воду та, благословляючи, окропив нею усіх присутніх.

Працівники курії Львівської архієпархії молитовно подякували Богу за прожитий рік

28 грудня 2023 року в Архикатедральному соборі святого Юра відбулася подячна Архієрейська Літургія працівників курії Львівської архієпархії. Звершив богослуження Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор у співслужінні з єпископом-помічником Володимиром, синкелами, капеланами та священниками.

У своїй проповіді владика Володимир відзначив, що давньою традицією є Свята Літургія, щоб дякувати Богові за черговий прожитий рік. Та вперше це відбулося у різдвяний час.

На завершення проповіді архієрей подякував кожному і кожній за служіння: «Дякую за зустрічі, дискусії, висловлені думки, поради, усмішки, за кожен дотик любові. Дякую за сльози, які є теж однією з форм комунікації. Спасибі за обідню «Ісусову молитву» о 14.00 год., де даруємо сто крапель милосердя хворим людям, особливо онкохворим. Перепрошую за власні помилки. Дякуємо Богові за добрі справи. Також дякуємо за прикросі, яких ми зазнали. Вони нас, дуже сподіваюся, зроблять мудрішими. Минулому висловлюємо вдячність, а майбутньому кажемо «так». Творимо все це у формі літургійно-евхаристійної молитви, яку звершуємо сьогодні, в теперішню мить, просячи Божої опіки на подальшу дорогу життя. Бажаю впевненого входження в наступний 2024 рік Божий!»

Завершивши Архієрейську Літургію, архієпископ також звернувся до присутніх словами вдячності та благословення, пригадавши важливість підтримки наших захисників і захисниць та просячи Бога завершення війни і миру в Україні.

Після спільної молитви працівники курії Львівської архієпархії та духовенство мали спільний почастунок та коляду.

Митрополит Ігор побував на парафії святого Йосифа Обручника

В останню неділю 2023 року Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор побував із душпастирськими відвідами на парафії святого Йосифа Обручника. У своїй проповіді владика Ігор зазначив: «Велику місію отримав святий Йосиф від Господа, яку він з честю та любов'ю виконав. Молімося до нього, щоби проявляв чуйність над нашим життям, особливо в дні війни, та просімо його, щоб благав Ісуса про швидке закінчення війни.

Наприкінці богослуження архієрей нагадав присутнім про важливість молитви і посту на підтримку наших захисників, а також поблагословив на щасливий новий рік.

З нагоди Різдвяних свят представники спільноти «Українська молодь – Христові» підготували вертеп та коляди.

Після спільного перегляду архієпископ звершив водосвяття та окропив присутніх освяченою водою.

Протопресвітери Львівської архієпархії завітали з колядою до єпископів

3 січня у Митрополичих палатах відбулася коляда протопресвітерів Львівської архієпархії разом з Архієпископом та Митрополитом Львівським Ігорем та єпископом-помічником Львівської архієпархії Володимиром.

Дякуючи протопресвітерам за служіння, митрополит пригадав про піст і наголосив, що літургійний спів у храмах є важливим елементом спільнотної молитви. Особливо коли цей спів є зрозумілим і ніхто не поспішає.

Варто знати, що протопресвітер – це пресвітер, призначений єпархіальним єпископом очолювати певний єпархіальний округ, на якому від його імені виконує певні завдання, визначені правом. Протопресвітер є співпрацівником єпархіального єпископа, виконує своє служіння під владою цього ж єпископа задля більшої пасторальної ефективності на визначеній території. Протопресвітер на своїй території має два головні завдання: представляти єпископа та гарантувати колегіальність між пресвітерами в пасторальній діяльності. У богослужіннях протопресвітер має першість серед священнослужителів після єпархіального єпископа, протосинкела, судового вікарія та синкела.

Глава УГКЦ привітав Інститут катехиток Серця Ісусового у Бразилії з нагоди XV Головного з'їзду

З 26 по 30 грудня 2023 року у Прудентополісі (Бразилія) відбувся XV Головний з'їзд Інституту катехиток Серця Ісусового, під час якого учасниці застановились над богопосвяченим життям, харизмою, духовістю та формацією. Також його членкині обрали нову Генеральну управу на наступне 5-річчя та окреслили напрями для подальшого служіння в Церкві. З цієї нагоди Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав надіслав головній директорці інституту Надір Возоводі вітального листа.

Предстоятель запевнив, що вимолює допомоги Духа Святого, щоби членкині інституту обрали гідних провідниць, «які власною християнською позицією вказуватимуть нашим вірним та всім людям доброї волі на Ісуса Христа, «путь, істину і життя»».

Глава УГКЦ також попросив, щоб у час, коли для українців існує велика небезпека асиміляції, катехитки стали для них прикладом здорової інтеграції, постійно зберігаючи зв'язок із Церквою-матір'ю в Україні, яка переживає трагічний період через повномасштабне вторгнення кривожерного ворога.

Департамент інформації УГКЦ

Серед перших колядників Блаженнішого Святослава – поет і військовий «Давид» з друзями

27 грудня, у день св. первомученика Стефана, до Блаженнішого Святослава завітав письменник і військовий Артур Дронь (позивний «Давид»). З Главою УГКЦ він зустрівся в останній день своєї відпустки і напередодні презентації в Києві його поетичної збірки «Тут були ми», в якій описує власний досвід війни і говорить про любов очима військовослужбовця. Вірші військового 125-ї бригади ТРО, вірного Української Греко-Католицької Церкви, глибоко зворушили Блаженнішого Святослава.

Разом з Артуром Дронем в гості до Глави Церкви прийшли і його друзі: волонтер Богдан Іванусь і ветеран Іван Шур. Завітавши до оселі, хлопці привітали Блаженнішого колядкою, іще не знаючи, що в такий спосіб стали першими цьогорічними вісниками Різдвяної новини. «Господь Бог привів вас до нашої хати як перших колядників», – зазначив Блаженніший Святослав, подякувавши їм за відвідини.

Під час зустрічі Артур представив Главі УГКЦ свою книжку «Тут були ми», продекламувавши і обговоривши з ним декілька творів. Він також розповів про побратимів, військову службу, а на закінчення подякував Блаженнішому Святославу та всьому духовенству й вірним УГКЦ за молитву і підтримку, «яку ми там, на фронті, дуже відчуваємо».

Найважливіший твір, за словами військового, яким він хотів поділитися з Главою Церкви – це «Перше до Коринтян», в якому йдеться про любов очима військовослужбовця.

Збірка поезій Артура Дроня «Тут були ми» – це благодійна книжка, кошти від реалізації якої він разом з «Видавництвом Старого Лева» скеровують до фонду «Голоси дітей», що опікується постраждалими від війни дітьми. Вірші Артура Дроня перекладені вже більше ніж 10-ма мовами. А у Швеції, ще раніше, ніж в Україні, вже навіть вийшла ціла книга.

Департамент інформації УГКЦ

В Івано-Франківську відбувся гала-концерт XV Міжнародного фестивалю «Коляди на Майзлях»

28 грудня у храмі Царя-Христа в Івано-Франківську відбувся гала-концерт XV Міжнародного фестивалю «Коляди на Майзлях», який розпочався у свято Різдва Христового, 25 грудня. До заходу долучився єпископ-помічник Івано-Франківської архієпархії УГКЦ Микола Семенишин.

Перед гала-концертом в осерді проведення фестивалю відбулася Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир Війтишин.

На святковий гала-концерт завітали всі колективи, які впродовж трьох днів виступали на фестивалі, а також «Пікардійська терція», вірні, мешканці міста, запрошені гості, духовенство та представники влади.

29 грудня, у межах фестивалю, відбувся завершальний концерт для військовослужбовців і їх сімей.

Департамент інформації Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

Відбулася проща українців в Італії до собору Святої Софії в Римі

26 грудня, у другий день Різдвяних свят, відбулася традиційна щорічна Національна проща українців в Італії до собору Святої Софії в Римі. У паломництві, яке організував Апостольський екзархат для українців-католиків візантійського обряду в Італії, взяли участь близько півтисячі вірян. Із цієї нагоди владика Діонісій Ляхович та владика Іриней Білик у співслужінні з численним духовенством відслужили Архиєрейську Божественну Літургію.

Наприкінці богослужіння звучали слова подяки за служіння священників, який належить до Івано-Франківської архієпархії УГКЦ, о. Василеві Ілику, який здійснює служіння в Апостольській столиці. З цієї нагоди о. Теодосій зачитав Декрет іменування від митрополита Володимира Війтишина, архієпископа Івано-Франківської архієпархії УГКЦ.

Після цього перед собором відбулася коляда та благодійний обід, для якого борщ зготували парафіяни катедрального храму Жировицької Божої Матері і святих мучеників Сергія і Вахха, вареники – господині з інших церковних спільнот у Римі, та солодощі від господинь спільноти собору Святої Софії. Тож всі очі, придбавши талон на такий обід, здійснили пожертву для дітей-сиріт, що постраждали від війни, яку передадуть до БФ «Маленькі мрії» в Україні.

Відділ комунікацій Апостольського екзархату

Владика Максим під час Різдвяних свят відвідав парафії Донецької та Запорізької областей

Радісну звістку про народження Божого Сина владика Максим Рябуха, екзарх Донецький, спільно зі студентами та семінаристами звіщали цьогоріч у 10 зраних війною містах Донецької та Запорізької областях. Кожна коляда на парафіях, у домівах українців, госпіталах і бліндажах засвідчувала, що Ісус Христос є світлом серед темряви, яке живе в серцях кожного з нас.

Про святкові дні, які застали архиєрея в довгих дорогах, спільних богослужіннях та спілкуванні з численними вірянами владика Максим згадує з теплом та особливим пережиттям цього Різдва: «Дух Різдва Христового по-особливому переживався цими днями від Донеччини і до Запоріжжя. Всюди було відчуття того, що втма від гнітючого зла освітлюється величною Божою любов'ю. Численні парафіяни наших храмів горнулися до своїх церков, щоб разом заспівати та звістити цілому світові, що Бог предвічний народився! І усвідомлення того, що ми не самі в ці трагічні дні війни негнатовного кровожерливого Ірода з московії, додає сили і надію дивитися вперед. З нами Бог – дзвінок співає Всесвіт, і ми це відчуваємо в особливий спосіб».

Традиція Різдвяних свят ще з давніх-давен скликала всі родини за спільну сімейну трапезу, збирала звідусіль дітей та внуків біля одного столу батьківської хати. Так було і цього року: студенти Центру студентського капеланства Львівської архієпархії, студентський хор «Стрітєння» Українського католицького університету, семінаристи Івано-Франківської, Дрогобицької та Київської семінарій, а також численні групи місцевих сімей, дітвори і молоді спішили звістити добру новину про вочлєнення Божого Сина, та єднатися з усіма у великій родині.

Пресслужба Донецького екзархату

У серці Нижньої Австрії створено громаду УГКЦ

6 січня у м. Санкт-Пельтен, столиці федеральної землі Нижня Австрія, відбулася історична подія – із благословення Крістофа кардинала Шьонборна, ординарія для вірних Східних Католицьких Церков в Австрії, та за згодою єпископа римокатолицької дієцезії Санкт-Пельтен Алоїса Шварца було офіційно відкрито першу українську греко-католицьку душпастирську станицю.

На святкову Літургію прибув генеральний вікарій для вірних східних Католицьких Церков в Австрії протоієрей Юрій Коласа. Він привітав молоду спільноту та зачитав офіційний декрет про створення душпастирського осередку і призначення о. Руслана Стецика відповідальним душпастирем, котрий із сім'єю переїхав до Австрії, щоби здійснювати душпастирську діяльність у громадах дієцезії Санкт-Пельтен. Окрім душпастирського осередку в м. Санкт-Пельтен, священник відвідує навколишні поселення, де мешкає багато вимушено переселених українців, зокрема Гайнфельд, Унтердамбах і Кремс.

Після Божественної Літургії та Чину великого освячення води на свято Богоявлення відбувся святковий обід у супроводі дзвінкої коляди. Громада ще зовсім молода, невелика, однак вже мала досвід спільної прощі до австрійської святині Маріяцель, де разом святкували Різдво. Більшість парафіян – вихідці з центру, сходу і півдня України, тому це гарна нагода для всіх ознайомитися з особливостями різних регіонів нашої держави.

Пресслужба ординаріату для вірних усіх Східних Католицьких Церков в Австрії

При парафії УГКЦ в Ірпені продовжується роздача гарячих обідів для найбільш постраждалих унаслідок війни

Уже другий рік поспіль у м. Ірпені на Київщині з ініціативи БО «Патріарша фундація «Мудра справа» при храмі Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ здійснюється роздача 200 комплексних гарячих обідів. 9 січня відбулася чергова зустріч із потребуючими та постраждалими внаслідок російської війни проти України.

За словами священника, щовівторка о 13-й на подвір'ї храму Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ мешканці Ірпінської громади, а насамперед внутрішньо переміщені особи із зони бойових дій, особи з інвалідністю, малозабезпечені і ті, що опинилися у складних життєвих обставинах, можуть отримати комплексний обід.

Роздачу гарячих обідів здійснюють волонтери парафіяльного осередку «Карітас-Ірпін» у присутності священника. Адже при роздачі йдеться не лише про харчову допомогу, а й про спільну молитву та духовний супровід, який за бажанням можна отримати в розмові з духівником. Також волонтери транспортують обіди до тих осіб, які не мають можливості добратися до місця роздачі.

Нагадаємо, що з 4 грудня 2022 року і до сьогодні з метою надання гуманітарної допомоги у вигляді гарячих обідів на Київщині постала Благодійна кухня. Проект із приготування гарячих обідів підтримала Філадельфійська митрополія УГКЦ. Постанова кухні при Патріаршій курії відбулася за сприяння та допомоги Італійської єпископської конференції. На сьогодні Благодійній кухні вдалося нагодувати гарячими обідами на Київщині 40.072 осіб.

Департамент інформації УГКЦ

Екзарх Харківський освятив модульні будинки для людей, що втратили житло

У Старосалтівській громаді на Харківщині новосілля відсвяткували п'ять бенефіціарів «Карітас-Харків», для яких були встановлені модульні будинки в межах проекту «NinHome». Люди, яким були надані будинки, залишилися без житла через ворожі обстріли та потребували прихистку. Надані помешкання повністю облаштовані для того, щоб там можна було комфортно перезимувати: кухня обладнана електроплитою та холодильником, санвузол із проведеними комунікаціями, буржуйка для обігріву.

Освятити модульні будиночки та привітати з новосіллям бенефіціарів у Старому Салтові владика Василь Тучапець, екзарх Харківський, і директор «Карітас-Харків» о. Андрій Насінник. Вони також привезли подарунки, що допоможуть родинам облаштувати побут.

Пресслужба Харківського екзархату УГКЦ

«Через Вас хочу висловити мою близькість до багатостраждальної України», – Папа Франциск у листі до Глави УГКЦ

У листі, надісланому на адресу Блаженнішого Святослава після масованих атак Російської Федерації на Україну 29 грудня 2023 року та 2 січня 2024 року, Папа Франциск назвав дії Росії «негідними та неприйнятними» і наголосив, що вони «не можуть бути оправдані жодним чином».

«Вкотре через Вашу особу бажаю висловити мою близькість до «багатостраждальної України», оплакувати загиблих та повірити їх Божому милосердю, потішити поранених і обійняти всіх, що страждають у будь-який спосіб. Я близький до душпастирів, що намагаються дати надію людям у «ситуації, котра здається все більше безнадійною», – мовиться в листі-відповіді Папи Франциска на лист Блаженнішого Святослава від 29 грудня минулого року, у якому Глава УГКЦ повідомив Його Святість про трагічні наслідки найбільшої ракетної атаки Росії по Україні.

Папа висловив вдячність Главі УГКЦ за інформацію: «Разом із Вами поділяю ті самі почуття зневаги та болю, які Ви відчуваєте перед військовими операціями, котрі, завдавши удару по цивільному населенню та цивільній інфраструктурі всієї країни, є негідними та неприйнятними і не можуть бути оправдані жодним чином».

Папа Франциск вважає вкрай небезпечним, що «на тлі драматичних міжнародних подій є ризик, що війна в Україні може стати «забутою» війною». Тому «нашим обов'язком є зробити все для того, щоб ця війна не була оповита тишею, не лише для того, щоби вжахатися перед трагічними фактами, але насамперед для того, щоби змусити всіх, хто відповідальний, та міжнародну спільноту до пошуку мирних рішень», – наголосив Святіший Отець.

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

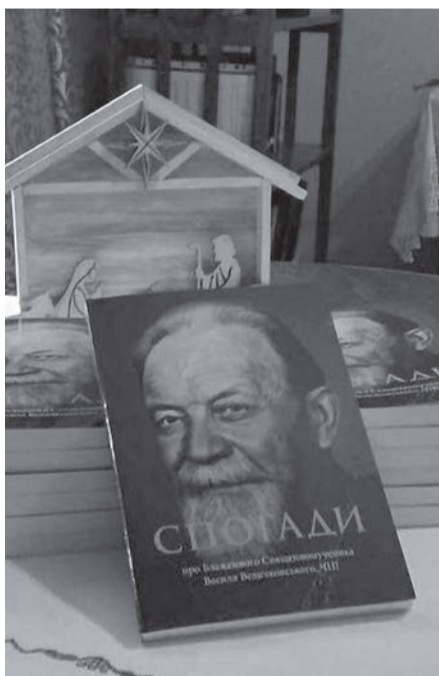
Вийшла друком книга спогадів про блаженного священномученика Василя (Величковського), ЧНІ

На початку січня 2024 року побачила світ добірка інтерв'ю про життєвий шлях блаженного священномученика УГКЦ Василя (Величковського). Про це на своїй фейсбук-сторінці повідомив працівник однойменного музею Тарас Гуль.

Добірка складається з інтерв'ю духовенства, монашества та мирян, що діляться спогадами про дійсно непересічну постать підпільної Української Греко-Католицької Церкви.

Всі охочі можуть придбати книгу в квартирі-музеї блаженного у Львові (площа Соборна, 11, квартира 3). Це стане також чудовою нагодою відвідати помешкання, що було катедрою підпільної Церкви, особисто познайомитися зі сторінками її історії та дізнатися про життя владики Василя й інших її діячів.

«Духовна велич Львова»

Підпільна Єпископська Камедра

Квартира-музей,
знаходиться на
пл. Соборній 11, кв.3
Робочі дні:
Вт-Сб. з 10:00 по 16:00
Нд. з 13:00 по 16:00
Вихідний: Понеділок

«Карітас Польщі»: понад 90 тисяч продуктово-гігієнічних наборів для сімей в Україні

Польська церковна благодійна організація від початку російського широкомасштабного вторгнення підтримує українські сім'ї та похилих віком, що потрапили в скрутне становище. Приблизно 30 товарних позицій – харчів тривалого зберігання та засобів гігієни – містить кільканадцятькілограмовий пакунок, який готують для потребуючих у відділеннях «Карітасу Польщі» в рамках акції «Пакунок для України». Для сім'ї з двома дітьми цього вистачає приблизно на два тижні.

Від початку російського широкомасштабного вторгнення в Україну благодійне крило Церкви в Польщі непинно підтримує тих, хто через війну потрапив у скруту. Як зазначається у пресрелізі, опублікованому на початку 2024 року, вже доставлено понад 90 тисяч таких пакунків, потреба в яких особливо зростає взимку. Саме тому протягом грудня було приготовано приблизно 16 тонн гуманітарної допомоги на суму приблизно 1 мільйон злотих.

«Такі посилки життєво необхідні. У деяких селах магазини відкриті, але лише кілька годин на тиждень. Деякі взагалі не працюють, – розповідає Олена Кава з «Карітас-Спес Україна». – Дуже часто мешканці сіл живуть без електрики. Взимку вижити важче, ніж влітку, адже влітку люди обробляють городи і мають якийсь урожай. Звичайно, вони зберігають якісь запаси на зиму, але їх не завжди вистачає», – додає вона.

Допомога, яка надається жителям України в рамках акції «Пакунок для України», за визначенням, є речовою допомогою. Вона адресована найбільш малозабезпеченим багатодітним сім'ям та людям похилого віку в східній частині країни. Посилки також надходять до дієцезій та епархій, де проживає велика кількість внутрішньо переміщених осіб.

«Vatican News»

Посол Тайваню у Ватикані передав чергову гуманітарну допомогу

11 січня до Релігійного товариства «Свята Софія» в Римі надійшла гуманітарна допомога від посла Тайваню при Святому Престолі Метью Лі. Для передачі підтримки від народу Тайванської Республіки під гаслом «Тайвань виступає за Свободу» прибув представник посольства Пако Хуанг, міністр закордонних справ. Цим актом допомоги він висловив підтримку всьому нашому народові, який другий рік поспіль живе у складних умовах несправедливої війни та страждає від насилля ворогів, і запевнив у майбутній допомозі.

Президент Товариства «Свята Софія» о. Марко-Ярослав Семенен передав щиру подяку представнику посла й уряду Тайваню від усіх, хто отримує допомогу в містах, що найбільше страждають від жахів війни. Організація чергових акцій є важливою місією Патріаршого прокатедрального собору спільно з різними країнами.

На пам'ять про зустріч о. Марко-Ярослав вручив гостеві ікону Христа Засудженого. Крім цього, пан міністр мав нагоду відвідати прокатедру Святої Софії під проводом її ректора.

Додамо, що від початку війни Товариство «Святої Софії» регулярно надсилає в Україну гуманітарні вантажі, середня завантаженість кожного з яких становить 20 тонн.

Пресслужба Товариства «Свята Софія»

Християнські Церкви України засудили ідеологію «русскій мір»

10 січня Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, взяв участь у засіданні глав та уповноважених представників християнських Церков України, на якій було прийнято «Звернення християнських Церков України» щодо засудження агресивної ідеології «русскій мір».

Як відомо, ідеологічним підґрунтям агресії росії проти України, російських воєнних злочинів і геноциду українського народу є шовіністична доктрина «русскій мір», яка реалізується у формі диктатури під назвою «рашизм». Учасники зустрічі зазначили, що «патріарх РПЦ МП Кіріл Гундяєв та Російська Православна Церква були і залишаються одними із головних творців та пропагандистів ідеології «русскій мір», яка передбачає винятковість російської цивілізації й відокремлення та вороже протиставлення її іншим». На переконання глав українських Церков, «ця ідеологія сьогодні є викликом для проповіді Євангелія в сучасному світі і руйнує довіру до християнства в цілому».

У зверненні очільники Церков підтримали заклик Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій до міжнародних міжконфесійних організацій щодо розгляду питання про притягнення до моральної та іншої відповідальності Російської Православної Церкви, яка всіляко підтримує агресію РФ проти України, розпалює міжнаціональну і міжконфесійну ворожнечу та через проповідь ідеології «русскій мір» спонукає до геноциду українського народу.

Окрім звернення, представники Церков обговорили ще низку питань щодо розвитку міжнародної співпраці з метою засудження російської агресії проти України й акцентували на важливості поглиблення діалогу Церков з інституціями громадянського суспільства України.

Департамент інформації УТКЦ

Кардинал Паролін та кардинал Дзуппі відзначені орденами «За заслуги» від України

28 грудня 2023 року Президент України Володимир Зеленський підписав Указ про нагородження орденами «За заслуги» II ступеня за «вагомий особистий внесок у зміцнення міждержавного співробітництва, підтримку державного суверенітету та територіальної цілісності України, популяризацію Української держави у світі» кардинала П'єтро Пароліна, Державного секретаря Святого Престолу, та кардинала Маттео Дзуппі, президента Єпископської конференції Італії, архієпископа Болоньї та спеціального представника Папи Франциска для України. Того ж дня відбулася телефонна розмова між главою Української держави та Святішим Отцем, під час якої президент подякував Папі за привітання українців з Різдом Христовим та обговорив з ним українську «формулу миру».

Нагороди для ватиканських дипломатів знаменують собою крок уперед у взаєминах між Україною та Святим Престолом, які набули нового вигляду після повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Впродовж цього часу Папа Франциск постійно закликає до молитви за мир в Україні та сприяє різноманітним ініціативам, які допомагають потерпілим у цій війні.

Після повномасштабного вторгнення, завдяки дипломатичним зусиллям Святого Престолу, вдалося звільнити низку українських військовополонених, а також налагодити з Росією складний, але плідний механізм ідентифікації українських дітей, вивезених насильно до Росії, особливо в перші місяці війни, та забезпечити їхню повернення.

«Vatican News»

УКУ відкриває у Львові медичну клініку

Український католицький університет відкриває у Львові медичну клініку, яка стане освітньо-практичним хабом. Тут фахівці надаватимуть кваліфіковану допомогу пацієнтам. Також заклад стане базою для підготовки майбутніх працівників медичної галузі.

Як розповіла проректорка з розвитку та комунікацій Наталка Климовська, основними напрямками роботи медичної клініки УКУ стануть:

- сімейна медицина (первинна медицина, яка забезпечує консультації, діагностику та терапевтичне лікування);
- психологічна допомога: фахівці закладу реалізовуватимуть проекти з ментального здоров'я та проводитимуть комплексну психологічну терапію;
- фізична терапія та ерготерапія: вторинна реабілітація для ветеранів війни й цивільних, які потребують відновлення фізичної активності після травм чи перенесених захворювань.

Проект клініки УКУ є частиною стратегії розвитку Українського католицького університету до 2030 року. Так університет працює над зціленням ран війни та виконує свою місію служіння – через медичну практику й піклування про здоров'я людей вирішує суспільні проблеми громади.

Пресцентр УКУ

Ув'язнені ієрархи та священники з Нікарагуа на свободі

Єпископи Роландо Хосе Альварес Лагос, ординарій Матагальпи й апостольський адміністратор дієцезії Естелі, та Ісідоро дель Кармен Мора Ортега, ординарій Сіуни, а також 15 священників і двоє семінаристів, загалом 19 представників духовенства, що були ув'язнені в Нікарагуа, вийшли на свободу. Новину, поширену місцевими засобами комунікації, підтвердив місцевий уряд. За винятком одного, що залишився у Венесуелі, всі інші прибули до Риму, де є гостями Святого Престолу.

Нагадаємо, що єпископ Альварес був затриманий у єпископській резиденції в Матагальпі 19 серпня 2022 року, разом зі священниками, семінарстами й мирянами, звинуваченими в «організації насильницької групи» з метою дестабілізації країни та атак проти конституційної влади. Згодом єпископ перебував під домашнім арештом у своєму приватному помешканні в Манагуа, але в лютому минулого року був поміщений до в'язниці й засуджений до 26 років тюремного ув'язнення. Єпископ Ортега був затриманий 20 грудня минулого року.

У жовтні минулого року Святий Престол уже прийняв 12 священників з Нікарагуа, які були звільнені з ув'язнення та видворені з країни.

«Vatican News»

Блаженніший Святослав:

частина суспільства хоче перекласти свою відповідальність на ЗСУ. Хіба це не зневага?

В інтерв'ю «Українській правді» Блаженніший Святослав розповідає про те, як знаходити Бога у час повномасштабної війни, пояснює, як Сталін використовував Церкву в своїх цілях, чому УГКЦ турбується про збереження демократії в Україні та як сьогодні Росія намагається впливати на Ватикан. Інтерв'ював Блаженнішого журналіст Роман Кравець.

«НЕ ТРЕБА ПРОЄКТУВАТИ НА ЗСУ ЗАВИЩЕНІ ОЧІКУВАННЯ – ЦЕ НЕБЕЗПЕЧНО»

– Хочу почати з найбільш поширених питань про Бога, які мені доводилося чути за останній час. Кажуть: «На все воля Божа». Якщо це так, то чому Бог допустив війну і тисячі несправедливих смертей, чому зло залишається непокараним?

– (Пауза) Сьогодні не маємо вичерпної відповіді, як, зрештою, на дуже багато інших питань екзистенційної дійсності. Людина ставить глибокі питання, які охоплюють весь Божий задум. Але ми зрозуміємо відповіді на них лише з перспективи історії усього людства, з перспективи вічності. Ніхто не дасть вам чіткої відповіді.

Але дуже правильно, що ми такі питання ставимо. Коли адресуємо питання до Господа, це означає, що навіть у нашій підсвідомості ми потребуємо від Нього відповіді.

І коли ми бачимо вияв найвищого зла, ми тужимо за добром і його шукаємо. Як християни ми можемо ствердно сказати, що найвище добро існує, і воно завжди матиме останнє слово.

Найвища справедливість теж існує – вона матиме останнє слово. Я би хотів заохотити усіх не переставати шукати відповіді на ці питання, і ми разом на ті питання відповіді знайдемо.

Отож, на ці питання можемо відповісти з точки зору нашої віри на основі особистого спілкування з Богом. А всю цілісність всієї історії можемо побачити в кінці історії – в той момент, який християни називають славним і другим приходом нашого Спасителя в момент страшного суду. Тоді всі книги розгорнуться, і ми зможемо зрозуміти всю логіку дій Бога в історії людини.

– Якщо ми говоримо про те, що Бог всюдисущий, то де Його можна знайти в Авдіївці чи Бахмуті? Чи був Він у Маріуполі й Бучі?

– Нещодавно до мене завітав один із наших воїнів, який написав цілу поему, переспівуючи 13-й розділ першого послання апостола Павла до Коринтян про справжню любов.

«Любов довготерпелива, любов не заздрить, не шукає свого...» – і він продовжує: «А часом у любові прострілені ноги, або часом їх немає. Часом любов гризе замерзлу льодяну воду, коли хоче пити, а часом любові закривають очі і її виносять побратими. Але тоді вона переходить на інших. Любов ніколи не переминає».

Слухаючи того молодого хлопця, молодшого сержанта українського війська, я зрозумів, що саме там, де є межа життя і смерті, люди мають досвід присутності Бога. Кажуть, що на фронті атеїстів немає...

– Дозвольте переб'ю, але я знаю доволі багато атеїстів на фронті, які після побаченого говорять: «Якби Бог був, Він би цього лиха не допустив»...

– Думаю, в них залишиться прага за Богом. Навіть саме відчуття зневіри в таких обставинах – я би це назвав великим голодом і пошуком Бога. Ми маємо молитися за тих, хто зневірюється, підтримувати їх. А при можливості допомогти їм знайти контакт із Богом, який вони, можливо, десь втратили в драматичних обставинах.

– У соцмережах часто пишуть: «Я більше не вірю в Бога, я вірю в Збройні сили України». Що ви можете на це сказати?

– Думаю, що це є сентенція, з якою потрібно діалогувати (сміється). Збройні сили України – це є наш реальний захист сьогодні, правда? ЗСУ – це дуже конкретні люди в дії. І тому цілком природно, що певні наші уявлення про Бога ми проєктуюмо на Збройні сили України. Я би хотів, щоб через довіру до Збройних сил України ми знайшли свій шлях у вірі до Бога.

Безперечно, що ми повинні підтримувати ЗСУ. Але ми не повинні їх ідеалізувати, інакше можемо дуже швидко розчаруватися. Повинні все робити для того, щоб наші воїни були щоразу сильнішими, щоб могли ефективно виконувати функцію захисту держави, але не можемо їх перетворювати на ідола. Інакше ми їх зневажимо в такий спосіб. Давайте поставимо Бога у своєму житті на перше місце, а тоді решта все стане на своє місце, в тому числі повага й підтримка Збройних сил.

– Ви сказали, що якщо робитимемо з воїнів ідолів, то таким чином їх зневажимо. Що ви маєте на увазі?

– Маю на увазі, що таким чином ми на них проєктуюмо завищені сподівання й очікування. Тоді думаємо, що вони за нас все можуть зробити. І ось вам приклад, як можемо зневажити Збройні сили України. Все ще є частина українського суспільства, яка думає, що війна – це не їхня справа. Навіть президент сказав, що українці втратили екзистенційне відчуття небезпеки війни.

Часом ми хочемо перекласти на Збройні сили України як на якогось цапа-відбувайла весь тягар війни. «Нехай вони собі там воюють, а ми собі тут будемо займатися своєю справою». Це дуже чітко відчувається тепер, коли поновилися дискусії щодо нового закону про мобілізацію. А захист Батьківщини має бути загальнонародною справою. І таким чином ми повинні відчути свою причетність до Збройних сил України, мусимо все зробити для того, щоб ми як народ могли перемогти в тій війні. Інакше ми Збройні сили зневажаємо. Ми хочемо перекласти на них нашу відповідальність. І ми тоді справді не відчуваємо те, чим живуть

наші воїни. Вони там воюють, а ми живемо так, наче війни не було. Чи це не зневага? Думаю, що так.

«ІДЕОЛОГІЯ «РУСЬКОГО МІРА» Є ВЕЛИЧЕЗНИМ ВИКЛИКОМ ДЛЯ ХРИСТІЯНСТВА»

– Хочу з вами поговорити про Російську православну церкву. Як Путін зумів створити з РПЦ інструмент державної пропаганди?

– Це не є справа Путіна. Цей інструмент собі створив ще товариш Сталін. Пригадаємо, як під час Другої світової війни ця атеїстична комуністична держава відкрила для себе можливість маніпулювання релігійними почуттями радянських громадян через певні симулякри Церкви. І таким чином була відроджена інституція, яка отримала назву «Руська православна церква». Я не хочу заглиблюватися в історію оформлення цієї інституції, але те, що вона була під контролем радянських структур, це загальновідомий факт. Більше того, коли йдеться про внутрішній радянський простір, ця інституція вже тоді була інструментом застоскування релігійного простору держави. У 1946 році сталінський режим ліквідував УГКЦ і приєднав куди? До Руської православної церкви...

Так само в повоєнних часах комуністична влада розбудовувала відділ зовнішніх церковних стосунків Руської православної церкви.

Деякі науковці говорять, що був відділ зовнішніх церковних стосунків, а до нього як маленький додаток – Руська православна церква. Тоді всі представники московського православ'я відстоювали «мир во всем мире», їздили по цілому світу, борючись з гонкою озброєнь. Цікаво було спостерігати, як це робив Хрущов, який закривав церкви Руської православної церкви в Радянському Союзі, але розбудовував мережу відділу зовнішніх церковних стосунків Руської православної церкви.

Теперішній патріарх Кирил після розвалу Радянського Союзу очолював відділ зовнішніх церковних стосунків і здійснював так звану дипломатичну державну політику в церковних шатах.

Очевидно, що коли російські шовіністи почали відчувати брак ідеології російського шовінізму, саме церква, на жаль, створила ідеологію руського міра, яку запропонувала путінській державній машині. І так ми сьогодні «маємо те, що маємо».

Таким чином сьогодні ця структура, псевдорелігійна, як на мене, запропонувала себе як інструмент для злочинної російської влади, яка сьогодні нищить українців.

– Російська православна церква – чи є вона Церквою, чи це гілка російських спецслужб?

– Якщо йдеться про церковну структуру, то думаю, що вона є доволі пронизана спецслужбами. Для всіх нас це було дуже відчутно, зокрема на заході України, наприкінці радянського періоду. Але з іншого боку є прості віруючі люди. Цих людей не можна ототожнювати з якоюсь структурою. Проте, що ми бачимо сьогодні – вони під величезною маніпуляцією свідомості з боку структури церковної.

Ідеологія «русского міра» є величезним викликом для християнства в третьому тисячолітті. Бо це є геноцидальна ідеологія, яку зродила християнська церква і передала в руки злочинній державі. І це дуже небезпечно.

Сьогодні такого типу конкубінат між церквою і державою, який маємо в Росії, може знищити довіру сучасної людини до християнства як такого. Тому сьогодні і християни на міжконфесійному рівні розуміють небезпеку цього виклику. Також бачимо, як кілька сотень православних богословів офіційно засудили ідеологію «русского міра» як православну ересь.

– Як ви ставитеся до висловлювань патріарха Кирила під час повномасштабної війни? Зокрема йдеться про його вислів: «Україна, Росія, Беларусь – вместе мы святая Русь».

– Я з ним не маю особистих стосунків, ми не знайомі. Але, як на мене, в тих висловлюваннях немає християнського змісту. Це висловлювання суто геополітичного характеру і змісту.

Чому патріарх московський має говорити про те, хто є народом, хто не є народом? Це ж не його компетенція. Це речі, які виходять поза межі функцій душпастирств.

Ми сьогодні відчуваємо, що відбувається процес дехристиянізації Росії. Можливо, через те що Руська православна церква втрачає свій релігійний авторитет.

Наприклад, офіційні дані міністерства внутрішніх справ росії: скільки росіян взяли участь у різдвяних богослужіннях? Приблизно 1%. Якщо порівняти, скільки росіян приходило на Різдво до храмів останні 3 роки, то кожного року на мільйон менше.

Що це означає? Що відсоток практикуючих християн є мізерний. Тобто брак справжньої церковності, згідно з російською державною статистикою, дає ефект потужної дехристиянізації. Те, що Руська православна церква і росія намагалися представити як велике відродження Церкви в незалежній росії, ми бачимо, що це є якась мильна бульбашка.

Очевидно, ми по-християнськи бажаємо, щоб Церква в Росії росла і розвивалася. Але я думаю, що справжнє християнство повинно бути антидотом проти подібних ідеологій і доктрин.

– В Україні є Українська Православна Церква, яку в народі називають Церквою Московського патріархату. Верховна Рада уже прийняла закон, який дозволяє запустити процес заборони цієї Церкви. Як ви ставитеся до заборони УПЦ?

– Я би радив не вживати термін «заборона». Бо ми тут, не хочучи, копіюємо термінологію російської пропаганди. Я би не говорив про заборону, бо Церкву фактично не можна заборонити. Церкву як спільноту людей як ви забороните?

На мою думку, сьогодні ті законотворчі ініціативи здійснюються на вимогу українського суспільства. І я думаю, що така вимога є легітимна.

Ми бачимо, як повномасштабна війна росії проти України стала каталізатором процесів, які почалися від самих перших моментів нашої незалежності. Тобто в той чи інший спосіб почалася декомунізація, дерусифікація суспільного простору тощо.

Ті процеси неминуче повинні були торкнутися нащадків радянського православ'я. Весь православний простір України був законсервований, зацементований у рамках цієї Руської православної церкви Московського патріархату, а пізніше фрагментувався і почав розморожуватися, ставати справжнім, українізуватися.

Але думаю, що тут потрібно мати на увазі кілька засад і принципів. Пригадую, що коли була зустріч Всеукраїнської ради Церков із нашим спікером парламенту паном Стефанчуком, ми дискутували над різними законопроектами. І от з точки зору релігійного середовища була сформульована пропозиція для наших законотворців, щоб у преамбулі до законопроектів окреслити чіткі принципи державно-церковних стосунків в Україні.

Сьогодні весь світ дуже уважно спостерігає за станом релігійної свободи в Україні. І ми запропонували кілька принципів.

Перший – це принцип партнерських стосунків між Церквою і державою в Україні.

Другий – це те, що всі Церкви є однакові, а в Україні не буде державної Церкви, тобто не буде якоїсь однієї Церкви, яка буде мати надзвичайні права по відношенню до інших Церков чи релігійних організацій.

Так само є принцип невтручання держави у справи Церкви, а Церкви – у справи держави.

І четвертий принцип – це державна безпека. Тобто держава має право й обов'язок дбати про свою безпеку, навіть коли мова йде про релігійне середовище.

Ми наголошуємо, що закони мають бути універсальні, не можна робити закон проти одної Церкви або за одну Церкву. Всякий закон має зберігати принцип однаковості для всіх.

«НЕ МОЖНА ДАТИ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВУ ВПАСТИ В СПОКУСУ ТОТАЛІТАРИЗМУ»

– Ви по-іншому відчуваєте людей, аніж медійники, політики, соціологи. Як за майже два роки повномасштабної війни змінилися українці? Які бачите позитивні й негативні тенденції?

– Всі відчули, що з початком повномасштабної війни людські стосунки обнулилися. Що я маю на увазі? Ми цілком по-іншому починаємо сприймати себе. По-іншому ставимося до свого ближнього, розуміємо, хто є далеко, хто є близько, хто є друг, хто є недруг. По-іншому починаємо усвідомлювати, що означає бути українцем, ким для мене є мій народ, що я маю для нього зробити. Ми по-іншому будуюмо стосунки з усіма тими, з ким сьогодні крокуємо далі по життю. А це означає, що ті стосунки ми мусимо плекати і розвивати. Ми сьогодні потребуємо навчитися правильно й здорово будувати нові стосунки.

Як наслідок, новітні обставини обнулили рейтинги наших політиків (посміхається). Тому що змінилося ставлення українців до тих, хто є сьогодні для мене на першому місці, кого я найбільше поважаю, до кого в мене є найбільше довір'я. Недаремно ви згадали про Збройні сили України.

Драматичні обставини відкрили найглибші й найпотемніші наміри людських сердець. Хтось спакував валізи і виїхав з України, хтось залишився і пішов на фронт, хтось почав рятувати людське життя, відповідно до своєї професійної підготовки і покликання, хтось вимушений був залишити своє місто, село. Тобто війна дає різний досвід.

Раніше українці мали певний комплекс. Ми думали, що всі кращі від нас, а ми ось такі, знаєте, не до кінця вправні. Але сьогодні весь світ захоплюється нашою стійкістю і мужністю.

Українці вміють те, чого не вміє ніхто у світі, зокрема коли йдеться про питання здатності будувати простір життя там, де хтось його кожного дня руйнує. Ми здатні жити там, де хтось хоче відкрити царство смерті. Такого не вміє ніхто!

І останнє – я думаю, ми відкрили у собі ще одну дуже цінну і безпрецедентну рису: ми справді народ, який вміє бути солідарним і єдиним. Як наслідок єдності – наразі ми маємо важливу перемогу на гуманітарному фронті. Ця війна спричинила найбільше в Європі гуманітарну кризу після Другої світової війни. Але ця криза не переросла в гуманітарну катастрофу.

Ворог перетворює гуманітарні потреби на зброю проти українців. Дані ООН кажуть, що 40% українців потребуватимуть гуманітарної допомоги. То означає, що війна ще не виграна навіть на гуманітарному фронті. Але завдяки кооперації,

еднанню українців ми справді дивуємо світ і можемо все пройти.

– Минулого року ви сказали: «У мене є відчуття, що суспільство починає змучуватись від демократії. Є ризик, що нам починає імпонувати привид диктатури в Україні. Це дуже небезпечно». Чи ця загроза, на вашу думку, залишається сьогодні актуальною?

– Думаю, що так. Сьогодні маємо досвід майже двох років життя в умовах воєнного стану.

Що таке воєнний стан для демократичного суспільства? Я думаю, що на це питання кожного дня даємо собі нову відповідь.

Знаєте, в армії немає демократії. Коли все підчиняється єдиній меті – перемогти, – тут входять у гру нові способи прийняття рішень і виконання. Як у таких умовах військового стану все ж таки залишитися нам демократичною країною?

Наші партнери саме тому підтримують Україну, що ми відстоюємо демократичні права і свободи.

Як нам в умовах військового стану лишитися країною вільної демократії? Це складне питання, я не маю на нього відповіді. Але буквально днями мали нараду християнських Церков України. Почали вивіряти наше розуміння суспільних процесів і, зокрема, про ті цінності, які християни повинні відстоювати в суспільстві.

Не маємо рецептів для того, щоб побудувати всі механізми, але ми маємо певні принципи, які хочемо втілювати в нашому суспільстві.

Ми дійшли висновку, що християни України повинні стояти на сторожі демократії. Не можна дати українському суспільству впасти в спокусі тоталітаризму. Тому що справжня свобода є здатність чинити добро. Тому християни України мають велику місію – стояти на сторожі демократії в нашій країні, а більше того – виховувати людей у здатності до свободи.

– Які у вас є інструменти для цього?

– Дуже різні. Наприклад, інструмент, який ми між собою обговорювали – це громадські організації. Існують сотні християнських громадських організацій. І ми як Церкви закликаємо всі ті громадські організації, які себе називають християнськими чи, можливо, у своєму статуті засновують свою діяльність на християнських цінностях, творити спільноту. Таким чином ми будемо виконувати свою функцію Церкви як ядра громадянського суспільства.

Ми як Католицька Церква розрізняємо громадянське суспільство і політичні процеси. Громадянське суспільство – це те, що народжує все решта.

Ми справді хочемо впливати на наше суспільство, впливати на майбутнє навіть державотворчих процесів.

УКРАЇНСЬКІ ЄПІСКОПИ ДУЖЕ ПРЯМОЛІНІЙНІ З ПАПОЮ

– Папа Франциск доволі часто збудує українське суспільство своїми необережними заявами. Нещодавно, звертаючись до католицької молоді в РФ, він сказав: «Ви – нащадки великої росії, великої росії святих правителів, великої росії Петра I, Катерини II, тієї імперії великої освіченості, великої культури та великої людяності – ніколи не відмовляйтеся від цієї спадщини». Можете пояснити: Папа не в контексті того, що він говорить, чи як це можна розуміти?

– Бачите, Папа сам уже спростував свої твердження. Він казав: «Я хотів вказати російській молоді на певні приклади з їхньої історії, і мені на думку спали ці статті, про яких ми вивчали на рівні шкільної освіти в Аргентині». Це були його певні межі, які він визнав.

Ми мали після цього можливість цілим Синодом бути у нього. І Папа особисто почув нашу реакцію і мав нагоду сам себе поправити. Я думаю, що наші проактивні стосунки з Папою допомагатимуть йому на майбутнє не припускатися таких висловів чи різного роду інших речей, які нас можуть ранили.

Повірте мені, ми як українські єпископи дуже прямолінійні в розмові з Папою, коли говоримо про те, що в нас болить. Більше того, ми намагаємося пропонувати певні механізми, як отримувати інформацію про те, що діється в Україні, як не бути жертвою російської пропаганди. Слово Папи дуже важливе.

Але ми в Україні часом чуємо все те, що Папа про нас казав, не так, але пропускаємо повз наші вуха все те, що Папа говорить про нас правильно, якраз те, що нам потрібно. Наприклад, кожної середи і неділі Папа заохочує католиків цілого світу допомагати Україні.

– Чи Папа розуміє, що росія є агресором? Він це визнає?

– Абсолютно. Він це написав у листі до мене, і друге – він про це чітко промовив 8 січня в традиційному річному посланні до дипломатичного корпусу.

– Чи росія намагається впливати сьогодні на Ватикан і збивати його з українського курсу?

– Очевидно. Так, як на рівні будь-якої міжнародної інституції Ватикан перебуває під атакою з боку росії.

– Які методи росія застосовує у Ватикані?

– Найперше, росія має свого посла при Ватикані, який дуже активний. Я не хочу робити аналізу діяльності посла росії при Святому Престолі, але його активності дуже чітко відслідковуємо.

Друге – останні тижні ми побачили, наскільки активною є росія в суспільному дискурсі й у медійному просторі Італії. Вони інвестують колосальні ресурси і в політиків, і для того, щоб мати своїх журналістів, які регулярно пишуть статті про росію і про війну в Україні у фарватері російської пропаганди. Це все споживає не тільки італійське суспільство, але й також Ватикан. Тому нам треба бути більш активними.

Ми маємо двох послів: посла України в Італії та посла України при Святому Престолі. Дуже часто наші дипломати вважають, що мають будувати стосунки з державними структурами тої чи іншої держави. Але зараз дуже важливо говорити до суспільства тої країни, де вони перебувають. Наприклад, російське посольство в Італії активно займається впливом на італійське суспільство. Нам потрібно вчитися голосно розповідати українську історію, якщо навіть так можна сказати – пропагувати українську культуру.

Джерело: «Українська правда»

Відбулася телефонна розмова між Папою і Президентом України

Між Папою Франциском і Володимиром Зеленським відбулася чергова телефонна розмова. Про це повідомив Президент України у своєму вечірньому відеозверненні 28 грудня 2023 р., про що інформує також офіційний сайт Офісу Президента та його акаунт в соціальній мережі X.

«Щойно говорив з Його Святістю Папою Франциском, – зазначив Президент Зеленський. – Подякував за привітання для України та українців з Різдом, за побажання справедливого миру для усіх нас. Обговорили нашу спільну роботу щодо Формули миру – понад 80 держав уже в процесі на рівні своїх представників. Буде більше. Я вдячний Ватикану за підтримку нашої роботи».

Папа Франциск прийняв Президента України у Ватикані 13 травня 2023 року. Це була їхня перша особиста зустріч після російського вторгнення в Україну. А взагалі вперше вони зустрілися ще у 2020 році.

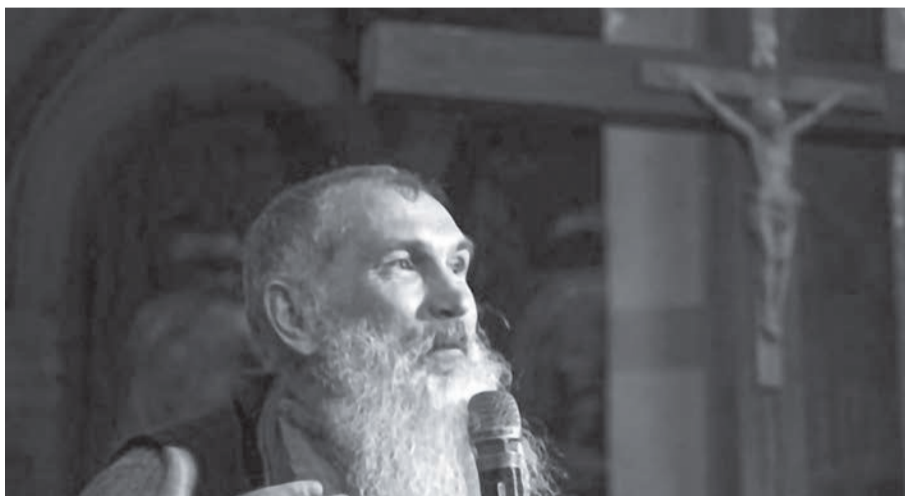
Після початку повномасштабної війни 24 лютого 2022 року між Папою Франциском і Президентом Зеленським відбулося кілька телефонних розмов. Перша відбулася 26 лютого 2022 року, через два дні після початку широкомасштабної війни. Коментуючи цю розмову в Twitter, В.Зеленський зазначив, що «Папа висловив глибоку скорботу у зв'язку з трагічними подіями, що відбуваються в країні», і що «український народ відчуває духовну підтримку Папи».

Наступна телефонна розмова відбулася 22 березня 2022 року. В.Зеленський написав у Twitter, що розповів Папі «про складну гуманітарну ситуацію та про блокування російськими військами рятівних коридорів. Вітали б посередницьку роль Святого Престолу у припиненні людських страждань. Подякував за молитви за Україну та мир».

Ще одна телефонна розмова була 12 серпня 2022 року. Знову ж у «Твіттері» Президент України заявив, що під час розмови він розповів Папі про страшні злочини, яких зазнає населення України через російське вторгнення. В.Зеленський подякував Святішому Отцеві за молитви і висловив сподівання на його візит до Києва.

«Vatican News»

Владика Венедикт: Наші гріхи є результатом недостатніх зусиль

Владика Венедикт, єпископ єпархії Святого Миколая УГКЦ з осідком у м. Чикаго (штат Іллінойс, США), роздумує над тим, без чого неможливий ні матеріальний, ні духовний успіх.

Єпископ зауважує, що кожна справа вимагає багатьох зусиль і практики. Для того, аби опанувати якесь вміння чи стати професіоналом у своїй справі, людина мусить чимало працювати над собою. «Коли думаємо про земне життя, ми свідомі того, що треба прикладати старання, зусилля, працю – без праці, без зусиль нічого не досягнеш», – зазначає владика. «Дуже часто ми осміюємо, критикуємо людей лінивих, недбайливих. Але коли ідеться про духовне життя, ми якось несвідомі того, що тут також потрібно зусиль і старань».

Якщо ж не будемо трудитися у своїй справі, то на результат можемо не очікувати, зауважує єпископ: «Мій покровитель, святий Венедикт, казав «ora et labora» – «молись і працюй». Так, молись, щоб отримати від Господа Божу благодать, але також працюй, прикладай самі зусилля. І ми бачимо, що наші гріхи – це є те, що ми десь не приклали до кінця зусиль. Щось могли зробити – і не зробили».

Владика Венедикт закликає нас придивлятися до нашого життя, невтомно працювати над собою і виправляти свої хиби. «Коли прикладаємо зусилля, старання, Бог дає ласку і благодать для того. Але трудімся – і результат неминуче буде», – підкреслює єпископ.

«Духовна велич Львова»

Блаженніший Святослав висловив співчуття постраждалим унаслідок наймасованішого ракетного удару росії

29 грудня 2023 року наша Батьківщина пережила наймасованіший удар із повітря, який російський злочинець наніс по мирних містах і селах. Загибло понад 30 осіб. Більше 160 – поранені. У багатьох містах України сьогодні оголошено день жалоби. Такими словами Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав розпочав своє відеозвернення, у якому висловив співчуття постраждалим унаслідок ракетної атаки росії на Київ, Львів, Одесу, Дніпро, Харків, Запоріжжя й інші міста України.

«Від імені нашої Церкви, величезної громади України і світу, – сказав Глава УГКЦ, – сьогодні хочу висловити щире співчуття всім, хто цими днями ховає своїх рідних, яких вбила російська злочинна рука. Нашою увагою і любов'ю огортаємо нині всіх поранених, всіх, хто втратив домівки, всіх, хто сумує та плаче».

Патріарх запевнив, що молитися за вічний спочинок невинно убієнних: «Господи, прийми у свої руки невинно убієнних, зціли рани України! Ти, який народився між нами як маленьке Дитя, утри сльози України! Нехай Господь Бог прийме у свої руки всіх тих, хто відійшов у вічність! Нехай дасть нам свою небесну потіху! У молитві сьогодні кажемо: вічна слава тим, хто віддав своє життя за Батьківщину. Вічна пам'ять синам і донькам України, які загинули під час цього терористичного удару», – промовив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

«Ворог не залишає наміру знищити нас»: Львівський митрополит висловив співчуття постраждалим від ракетних ударів у Львові

Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор Возняк висловив співчуття та підтримку всім постраждалим унаслідок ракетного удару по Львову 29 грудня 2023 року, де 1 людина загинула і 15 постраждало.

«Дорогі вірні нашої Церкви та мешканці Львівщини! Цієї ночі ми пережили жахливі терористичні атаки російських військових на мирне населення нашої України. Відвічний ворог не залишає наміру знищити нас. Щодня у наших храмах молимося, щоб Господь підтримав воїнів і дарував перемогу. Коли весь світ прославляє новонароджене Дитя, ворог лютує і вбиває невинних».

Усім, особливо потерпілим, висловлюємо молитовну підтримку. Відчуваємо це спільне горе і біль. Надіємося і благаємо, щоб Господь найшвидше завершив цю криваву війну! Нашому війську, усім українцям та українкам – слава! Правда перемагає, правда на нашому боці! З нами Бог!»

Пресслужба Львівської архієпархії УГКЦ

2024 рік редемптористи проголосили роком священномученика Миколая (Чарнецького)

У 2024 році виповнюється ювілей з дня народження і дня відходу до вічності блаженного священномученика УГКЦ Миколая (Чарнецького), екзарха Волинського – відомого діяча підпільної Церкви, за заступництвом якого засвідчують чимало чудес. Тож цей рік у Згромадженні Найсвятішого Избавителя присвятили його особливому вшануванню.

Про це свідчить Декрет протоігумена Львівської провінції ЗНІ ієрм. Володимира (Борейка), опублікований на офіційному інтернет-ресурсі Згромадження.

Як підкреслюють у повідомленні, нинішні агресори, що воюють із нашою державою, є нащадками радянського режиму, який намагався знищити Українську Греко-Католицьку Церкву. Львівська провінція Згромадження Найсвятішого Избавителя також переживає біль окупації через особистий досвід бомбардування, присутності та служіння на деокупованих територіях, зокрема і через полонених ієромонахів Івана та Богдана, що були заарештовані в тимчасово окупованому Бердянську і вже більше року перебувають у полоні. Тож сучасна історія також наповнена яскравими прикладами вірності Богові, Церкві та українському народу.

У 2024 році сповнюється 140 років від народження та 65 років від дня смерті блаженного Миколая (Чарнецького). «Він є прикладом незламності, вірності Богові та прикладом апостола Любові і служіння. Безбожний режим своїми діями спричинився до прослави нашого блаженного тут на землі через святого

папу Івана Павла II», – зазначають у повідомленні, яке супроводжує Декрет. «Традиційно наша Церква, відповідаючи на виклики часу та потреби суспільства, проголошує рік під покровом святого. Тому Провінційний уряд Львівської провінції Згромадження Найсвятішого Избавителя пропонує щороку проголошувати покровителя для цілої Провінції та усіх, кого це стосується, на рік. Розпочавши з наступного року, Провінційний уряд пропонує проголосити 2024 рік роком бл. Миколая Чарнецького».

Згромадження ставить собі за мету разом зі Згромадженням сестер-місіонерок Найсвятішого Избавителя організувати програму святкування ювілейного року та поширення культу блаженного священномученика. Це також буде цікавим для львів'ян, адже із нашим містом пов'язано багато подій із життя владика Миколая.

Микола Чарнецький народився на Станіславщині, навчався у Римі і 2 жовтня 1909 року був рукоположений у священство. Захистив докторат із догматики в Римі, був духівником і професором духовної семінарії в Станіславі. У 1919 році вступив у новіціат оо. редемптористів у Збоїськах біля Львова. У 1926 році за призначенням Папи Пія XI став Апостольським візитатором для українців Волині й Полісся, а 2 лютого 1931 року у Римі відбулася його архиєрейська хіротонія. У період першої більшовицької став Апостольським екзархом Волині та Підляшшя.

Моці блаженного Миколая Чарнецького у храмі св. свцмч. Йосафата у Львові.

Важливим «львівським» місцем, пов'язаним із постаттю блаженного Миколая, є монастир св. Климента (провінційний дім) із храмом Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці на вулиці Івана Франка, 56. Тут він виховував майбутніх представників духовенства й монашества; пізніше став викладачем Львівської Богословської Академії. У цьому ж храмі владика здійснив останнє рукоположення перед своїм арештом у 1945 році. В ніч з 11 на 12 квітня 1945 року в монастирі св. Климента відбувся обшук і арешт: спершу владика забрали до слідчого ізолятора при Управлінні НКВД у Львівській області (відомого як «тюрма на Лонцького»), а згодом перевезли до Києва. Сам провінційний дім пізніше було закрито.

У липні 1956 року, після 11 років арештів і таборів, владика повернувся до Львова. Тут він прожив ще три роки, мешкав у брата-редемпториста Климента (Білогубки) на вулиці Вечірній, 7 у Залізничному районі Львова (зараз цей будинок знесено).

Відійшов до вічності владика Миколай 2 квітня 1959 року. Після важкої операції єпископ лежав у лікарні на вул. Пекарській; утім, його виписали і відпустили додому. З огляду на тяжкий стан владика Миколая доправили до помешкання Василя (Величковського) – співбрата Згромадження, майбутнього єпископа і священномученика УГКЦ, на площі Соборній, 3 (зараз тут діє квартира-музей блаженного Василя). Тут владика Миколай перебував певний час і тут-таки, за свідченнями працівників музею, відійшов до вічності. Підтвердженням цього факту є запис на зворотній стороні образу на стіні, здійснений, імовірно, рукою самого Василя, де зафіксовано день і час смерті єпископа Миколая. Такий факт згадується також у спогадах священномученика Василя, а в його квартирі можна побачити і ліжко, на якому спо-

чив владика Миколай, і згаданий образ.

Відтак тіло владика було таємно перевезено на вулицю Вечірню, аби не викрити підпільного помешкання ієромонаха Василя, і саме тут оголошено про його смерть.

Поховали єпископа на Кульпарківському цвинтарі (вул. В.Симоненка – Володимира Великого, м. Львів). Під час ліквідації цвинтаря після 60-х років він був перепохований на Личаківському кладовищі. Могила владика стала місцем справжнього паломництва: вірні багаточисельно свідчили про оздоровлення та чудесну допомогу в різних справах за молитвами «українського святого Миколая». З могили святого почали масово брати землю, яка начебто мала цілющі властивості; зрештою, з огляду на зростання його культу, 4 липня 2002 року моці блаженного перенесли в храм свцм. Йосафата у Львові (вул. Замарстинівська, 143).

Зважаючи на свідоцтво праведного життя блаженної пам'яті Кир Миколая, в 1960 році розпочато його беатифікаційний процес. 2 березня 2001 року процес завершився; 24 квітня 2001 року Святіший Отець Іван Павло II підписав декрет про беатифікацію єпископа Миколая як блаженного мученика за Христову віру. Під час свого візиту до Львова 27 червня 2001 року у Львові Папа проголосив священномученика Миколая блаженным.

Зараз моці Миколая перебувають у храмі святого Йосафата; частини їх також розповсюджені між всіма провінційними домами Згромадження. В монастирі святого Альфонса ЗНІ (м. Львів, вул. Замарстинівська, 225) є музей блаженного, а на розі вулиць Під Голоском і Варшавської зводять духовно-реколекційний центр його імені. Тут вже постав храм священномученика Миколая; по завершенні будівництва до Центру планують перенести на вічний спочинок моці священномученика.

«Духовна велич Львова»

о. Юрій Цюпка: «Найдовша сповідь у мене була приблизно чотири години»

Чи можна звикнути до поховання Героїв? Як розуміти вислів «На все Божа воля» та як сумувати за померлими? Що не так з військовими капеланами росіян? Як святкувати радісне Різдво в час війни та в чому секрет популярності Гарнізонного храму? Про це та інше розповів в інтерв'ю сайту «Духовна велич Львова» військовий капелан о. Юрій Цюпка, священнослужитель Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла у Львові.

– Отче Юрію, Ви щойно поховали двох наших воїнів. Наскільки це стало звичним для Вас?

– Особисто я боюся звикнути до цього, тому що смерть – це дуже велика трагедія. І ми це бачимо по обличчях людей. Звичайно, коли кожен день похорон, то може здатися, що це вже якась сталість. Але коли підходиш до дитини і кажеш, що будеш молитися за вашого Героя, а дитині три роки і вона каже: «То мій тато»... До цього ти не можеш звикнути. І ми не маємо права звикати до цього. Маємо боротися за життя, щоб воїн мав усе для того, щоб він зберіг своє життя – щоби був мобільніший, щоб мав зв'язок, автомобіль, захист... І молитву, це духовний захист. Ми – священники і ми молимося. Молитва справді заспокоює те все, що є поруч з тобою, тому важливо молитись.

– Молитва має психотерапевтичний вплив чи якусь надприродну дію в житті людини?

– Багато людей не можуть собі дозволити послуги психолога, вони йдуть до храму, щоб там все це надолужити. Звичайно, молитва – це щось надприродне. Ми всі живемо в природі, але при цьому розуміємо, що над нами є Господь. Над нами є той, хто це все створив, але який поважає рішення людини. Тому ми відповідаємо за свої дії та все-таки намагаємося мати зв'язок із Господом, щоби відчувати Його поруч. Бог завжди з нами, але ми інколи можемо про це забувати. Тоді ми надолужуємо і йдемо на розмову з Богом. Людина складається з трьох частин: тіла, душі і духа. Свою духовну потребу вона задовольняє в храмі, де знаходить собі затишок.

– Як тоді розуміти слова «На все Божа воля»? Одні люди йдуть на фронт і гинуть або отримують поранення, а інші проходять деколи через складніші обставини та повертаються неушкодженими. Це Божа воля чи людський фактор?

– Чому ми з вами святкуємо свято Воскресіння? Воля Божа йде набагато далі за природні межі нашого сприйняття. Воля Божа – це вічне добро і спасіння людини. Водночас людина створена на Божий образ та Божу подобу й отримала від Творця завдання доглядати за цим світом, нести за нього відповідальність (пор. Буття 1, 26-28). Тому ми не можемо все спихнути на Бога і сказати, що Його воля – це війна. Бог на Своєму Суді кожному з нас скаже: «Те, що ти зробив іншому, ти Мені зробив» (див. Мт. 25, 31-46). Тому Божа воля – це добро. В молитві «Отче наш» ми просимо: «Нехай буде воля Твоя, як Небі так і на землі».

– То чи правильний цей вираз «На все Божа воля»?

– В Святому Письмі є такі слова: «Тим хто любить Бога... все співдіє на добро» (Рим. 8, 28). Людина може зробити дуже багато добра і в тилу, і на фронті. Лише з часом ми починаємо розуміти і дякувати Богу за деяких людей в нашому житті. Мав бесіду з одним воїном, він каже: «Отче, маю тут книжечку, молюся нею 10 разів на день. Стараюсь завжди бути поруч Бога і виконати свій обов'язок. Це мій захист».

– Вас як священника колись запитували рідні загиблих воїнів, чому так сталося?

– Так, бо люди не мають на це відповіді.

– Що Ви на це скажете?

– Ми не створені Богом для війни, для смерті. Тому для нас це дуже болюче питання. І людина завжди буде в пошуку: чому так сталося? Деколи люди зневірюються. В такі періоди стараєшся бути просто поруч тієї людини, а не нав'язувати їй щось. Через деякий час, навіть, через рік часу (в мене теж був такий випадок), що людина приходить і каже: «Я знову повірила в Бога». До Христа приходили ті, кому було найважче. Вони вже не мали на кого покластися. І каже їм Христос: «Віра твоя спасла тебе». Тому мусимо в першу чергу дбати про свою особисту віру. Так, як ти сам, про неї ніхто інший не подбає.

Ще одне богословське питання, яке має значення, особливо для того, хто втрачає близьку людину, не обов'язково на війні. Апостол Павло пише в листі до Солунян, що християнам не треба сумувати за померлими так, як це роблять ті, хто не має надії (1 Сол. 4, 13-18).

– Отже, є дві категорії людей: одні мають надію, інші – ні. Про яку надію тут йде мова, і як правильно сумувати християнам за померлими?

– Мені дуже подобаються слова зі Старого Завіту з книги Проповідника, що на все свій час: «Час плакати і час радіти, час народжуватись і час помирати» (див. Проп. 3, 1-8). Коли сумно, люди мають сумувати, коли хочуть плакати – вони мають плакати. Це нормально. До речі, слова, які ви процитували, я сьогодні згадував на похороні. Бо справді страшно, коли людина не має надії. «Щоб ви не сумували, як ті, хто не має надії», – говорить апостол. Те, що сталося, нам потрібно віддати в руки Божі. Ми довіряємо, що та людина вже нас чекає там, вдома, поки ми ще тут, в гостях.

Бог не каже людині: «Все буде добре». Він сказав: «Я з тобою». «Хочеш йти за Мною – візьми свій хрест, йди слідом за Мною». Але водночас Він поніс хрест першим. Тому ми ступаємо по Його слідах. Господь хоче, щоб людина була готова до моменту, коли треба буде попроситися зі своїми рідними. Христос своїх учнів готував до цього: три роки Він їм толкував, що йде на хрест. А вони продовжували жити в своїх ілюзіях. Але пізніше ми бачимо, як Господь своїм життям і смертю їх надихнув: вони пішли по цілому світові і вже нічого не боялися, і загинули, як Христос. Тому мусимо плекати надію і віру та розвиватися в любові – це Божі чесноти.

– Отче, скільки вже часу Ви несете служіння військового капелана?

– Священником став з початку війни, з 2014 року. При Гарнізонному храмі – з 1 жовтня 2012 року, а залученим у служіння військовим в госпіталі прикордонної служби був ще коли навчався в семінарії – з 2004 року.

– Служіння військового капелана дуже складне. Ви не втомилися?

– Насправді це дуже непросте служіння, але дуже благодіє. Це така велика радість, коли ти бачиш результат, що ти не дарма тут. Багато людей дякували Богу, що можуть посповідатися, можуть почути Боже Слово, можуть охриститися. У мене був випадок, коли прийшов один військовий і каже: «Отче, я не знаю, що робити, у мене дочка померла». Кажу:

«Моліться за неї». А він говорить: «Та вона нехрищена була». Я тоді порадив йому уповати на Боже милосердя. А він каже, що теж нехрищений. І в той самий день охристився. І ось хоч якусь надію вже зі собою по життю поніс.

Коли почалася війна, дуже багато людей сповідалося. Навіть протестанти – у них нема сповіді, але вони сповідалися. Навіть люди з мусульман, хоча це швидше була духовна розмова, а не сповідь. Дуже багато всього відбулося за тих 10 років. Але за все Богу дякувати. Трудно, важко, особливо тепер, але, як військові кажуть: «Вся надія на Бога».

– Ви багато чого чули за ці роки про те, що відбувається на війні. І це, мабуть, речі важкі. Вас це не штовхало у зневіру чи в якусь психологічну кризу? Бо інколи чуєш таке, що дуже важко «переварити», тоді виникає запитання: «Як Бог таке допускає?»

– Я йду завжди з такою думкою, що Бог обрав це служіння, тому я його сам не несучу. Я завжди відчуваю, що поруч мене є Господь. Він кличе людей – вони приходять. Дуже багато людей різного віку приходять до першої сповіді у своєму житті, хоча вони й хрищені. Буває по-різному. Але в цій тяжкості є якась Божа легкість. У нас завжди є можливість молитися, маємо у храмі графік, тому ти знаєш, що ти робиш, де ти завтра будеш і коли ти служиш.

– Військові більше сповідаються за своє мирне чи фронтне життя?

– Існує таємниця сповіді, тому не можу сказати конкретно, але людина сповідається за все. Тому що раніше вона може навіть і не розуміла, наскільки важлива сповідь. У важкий період свого життя людина згадує все. Тому сповідь може бути короткою і довгою.

– Яка сповідь у вас була найдовшою?

– Найдовша сповідь у мене була приблизно чотири години.

– Як Ви розпізнали своє покликання до священства?

– У дитинстві я ніколи не думав, що буду військовим капеланом. Але я відчував, що Бог мене кличе до священства. Моя родина була віруючою, я знав, що таке храм, куди я йду, що маю там робити. Тому вже з підліткового віку я знав, що хочу бути священником.

Коли я поступав до семінарії, мене також запитували, звідки в мене з'явилося це бажання. Я сказав, що для мене був прикладом мій парох. Це був один із чинників. Я його слухав щонеділі, його проповіді були довгі – 40 хвилин, – я проповідую не довше десяти хвилин. Також було внутрішнє відчуття.

– У наших ворогів також є капелани, і їх багато. Це священники РПЦ, які знають Божі заповіді, моляться до Ісуса Христа і Богородиці, – і водночас вони стали нагненими цієї кривавої бойні. Що з ними не так?

– Ця дуже важко зрозуміти. Бо ми є свідомі, куди ми йдемо, що ми робимо. В їхньому випадку мені пригадується вираз: «Бог забирає розум». Господь сказав про Себе: «Я є дорога, правда і життя», а батьком брехні є диявол. І тому завжди є запитання до кожного з нас: «Кому ми є слугами?» Ми захищаємось, нам чужого не треба, ми хочемо стояти на своїх кордонах. Бог хоче, щоб людина жила, а не вмирала. Тому ми молимося, щоб наші воїни нас захищали, щоби Бог давав їм силу для цього, а не для того, щоб вони пішли в іншу країну, почали там вбивати та грабувати. Христос якесь сказав своїм учням, що настане час, «коли кожний, хто вбиватиме вас, буде вважати, ніби тим служить Богові», і пояснює причину цього: «Вони робитимуть це, бо не пізнали ні Отця, ні Мене» (Ів. 16, 2-3). В іншому місці Святого Письма апостол Іван каже: «Кайн, котрий був від лукавого й убив свого брата. З якої причини він убив його? Тому що його діла

були злі, а діла брата – праведні». Заздрість, нечиста совість, самообман роблять людину зляканим злом.

– Про що зараз думають військові, з якими ви спілкуєтесь, що вони відчувають? Яких у них настрій?

– Війна триває довго. Тому військові потребують відпочинку, вони потребують заміни і вони не хочуть випускати ворога. Тому, з однієї сторони, вони не можуть залишити свого місця, а з іншої – втомлені. Мусить бути якась ротація. Особливо, якщо ти маєш контузії чи поранення. Відновити сили потрібно для того, щоб вигнати ворога. З іншої сторони, мобілізація – це складний процес, людина повинна бути готова до війни. Водночас армія показує, яким є суспільство. В армії бачиш те, чим суспільство жило протягом довгого часу.

– Богослужіння в Гарнізонному храмі св. ап. Петра і Павла на Театральній відвідує багато людей, чимало з них – це молодь та люди середнього віку. Що притягує людей до вашого храму? Це при тому, що у Львові багато діючих храмів.

– Найперше треба про це спитати людей.

– Ще можна додати 83 тисячі «фоловерів» сторінки храму у фейсбуці...

– Ми раді, що люди відвідують храм. Ми стараємось бути доступними. Тому наш храм завжди відкритий, бо, щоб людина зайшла в храм, він має бути відкритим. Друге, що потрібно – щоб там був священник: людина хоче поговорити або посповідатися. Тому йде туди, де є священник. Наші проповіді недовгі, близько семи хвилин. З іншої сторони, в ті сім хвилин треба вкласти добрий зміст. До військових ми навчилися говорити просто та зрозуміло.

Ось я чув, що в катедрі є «постійна сповідальниця» – можливість посповідатися. У нас впродовж 12 років також в храмі завжди є черговий священник. Тому, якщо людина потребує духовної розмови чи сповіді, то може звернутися до нього, про це написано на дошці оголошень. Ми теж дивимось, скільки людей на Службі, щоб було достатньо сповідників, не так, щоб була черга величезна через цілий храм.

З військовими треба говорити дуже просто, багато з них розмовляє зі священником вперше в житті. Мабуть, тому ми краще один одного розуміємо і з іншими людьми.

– Різдво Христове – це дуже радісне свято: колядки, застілля, піднесений настрій. Але в нас війна, а це багато горя. Як святкувати Різдво в час війни?

– Ми, слава Богу, живемо в Україні і вітаємо один одного словами: «Христос рождається!» Не «Merry Christmas», коли навіть не знати, хто народився. На Заході в час цих свят втрачається зв'язок з Господом Богом. А Христос – це реальність, і як тільки Він народився, Його хотіли відразу вбити. А люди все одно раділи, пастихи прийшли, царі прийшли, і навіть до Ірода не вертали, бо почули, що є небезпека. Тому попри те все, що би в нас у житті не відбувалося, Христос таки народився, жив посеред нас, і був таким, як ми, страждав, як ми, і показав приклад, як треба жити та служити.

Господь Бог народжується незалежно від того, чи є війна, чи нема війни. Воскресає так само. Але це все в душі людини, вона мусить це відчути – що саме для неї народився Господь. Тому насправді це є велика радість, і, можливо, для когось у ці дні народиться в серці надія. У того, хто дуже сумний, у того, хто перебуває в печері. Господь як новонароджений у вертепі Христос каже: «Я з тобою в печері». То тяжко, але мусимо зараз плекати свою віру, щоб бути сильними, стійкими, витривалими і пройти свій шлях, який Бог нам призначив.

*Спілкувався Андрій Толстой
«Духовна велич Львова»*

Владика Володимир звершив дияконське рукоположення Романа Стасіва

«Ми зібралися на Сихові, у своєрідній «Галилеї» нашого співбрата Романа, де стаємо учасниками його дияконського рукоположення. Як важливо бути для людей предтечею Бога, проповідувати словом та свідчити ділами», – про це сказав єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир у храмі Різдва Пресвятої Богородиці на свято Собору Івана Христителю під час дияконського рукоположення Романа Стасіва.

«Живучи на землі, маємо шанс виправити помилки, прислухатися до сумління, позбутися гріхів, віддаючи їх в небуття. Гірше, коли голос сумління заглушити – тоді будемо зруйновані. Зараз в різних куточках світу, зокрема в цій же Галилеї, точаться війни, є великі жертви серед людей. Епіцентром воєнних дій сьогодні є, зокрема, наша земля, Україна. Тому дуже актуальним є запросити Ісуса до «Галилеї» власного життя, щоб він нам приніс справедливий мир і навчив перебувати в ньому», – переконаний єпископ-помічник Львівської архієпархії.

«Тату, я вже священник! Молися за мене...»: у 54 роки диякон Юрій Дроф'як стає священником

11 січня, у день пам'яті прп. Теодосія, єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир звершив в Архикафедральному соборі святого Юра священниче рукоположення диякона Юрія Дроф'яка.

Під час проповіді архиєрей пригадав життєву дорогу прп. Теодосія, а також закликав боятися не смерті, а змарнованого життя.

«Сьогодні стаємо учасниками священничого рукоположення нашого співбрата Юрія. Він також переживав свої «пустині» з багатьма питаннями. Юрій неодноразово був на паломництві в Єрусалимі та багатьох інших місцях. Можливо, до кінця не розумів, до чого це все веде. Тепер Церква посилає Юрія служити людям у священстві. Сьогодні він отримує частину відповідей на свої питання, яку частину відповідей дадуть люди, яким покликаний послужити. А решта відповідей отримає, коли вже зустрінеться з св. Теодосієм на лоні Авраама. В будь-якому випадку не варто боятися смерті, а змарнованого життя», – підкреслив архиєрей.

Наприкінці Божественної Літургії новорукоположений о. Юрій звернувся з подячим словом. Священик подякував за цей день Богові, митрополиту Ігорю та своєму святителю – владіці Володимирі, родині, друзям, священникам, парафіям, але в особливий спосіб своїм батькам: «Дякую батькам! Дякую мамі, що дочекала того дня. Люблю і молюся весь час. Дякую, що плекала християнство в мені з самого дитинства. Дякую татові, який на небі. Тату, я вже священник! Молися за мене...», – сказав о. Юрія Дроф'як.

На Різдво владика Володимир поблагословив обід для потребуючих

25 грудня 2023 року, у день Різдва Христового, у приміщенні трапезної «Львівської політехніки» відбувся традиційний Різдвяний обід для бездомних та убогих мешканців міста Львова за участі єпископа-помічника Львівської архієпархії Володимира. Організаторами різдвяної трапези для бідних є львівська «Спільнота святого Єгидія». Його влаштовують у Львові від 2006 року.

Свято розпочалося спільною колядою. По цьому владика Володимир звернувся з душпастирським словом, в якому наголосив, що у Різдві Ісус приходить до кожної людини. «Дорогі наші друзі, дякую всім, хто цей обід сьогодні організував. Різдвяні свята є також нашими особистими святами. Ісус прийшов до кожної людини: до убогого, потребуєчої, переселенців. Нам дуже приємно, що наші переселенці чи внутрішньо переміщені особи також стали таким добрим знаряддям в наших руках і готові вже тут також послужити іншим. За це вам також особлива подяка. Перед тим, як будемо споживати нашу трапезу, приймімо в наші серця Боже слово – Євангелія празника Різдва Христового», – закликав архиєрей.

Усі разом промовили молитву «Отче наш» за захисників, потребуючих, за всіх тих, хто стоїть на варті нашої безпеки.

У коментарі для пресслужби Львівської архієпархії духовник «Спільноти святого Єгидія» о. Іван Курилець розповів про місію цього свята: «Міжнародна спільнота святого Єгидія впродовж десятків років проводить такі різдвяні обіди у різних куточках світу. Ця традиція походить з того, що для нас кожна людина, кожен бідний, хто шукає себе в цьому житті, є нашим приятелем, другом. Кожна особа має ім'я. Наша спільнота кожного року запрошує поіменно різних людей на це різдвяне свято. Кожен приходить із запрошенням, в якому вказано ім'я і прізвище, й отримує обід. Ці люди є особливі. Ми бачимо в кожній людині те маленьке беззахисне дитя, яке приходить в цей світ і потребує захисту», – сказав священник.

15 місць з Біблії, які допомагають зберігати спокій під час ракетних обстрілів

Псалми 23:4: «Коли я ходжу долиною смерті, я не буду боятися ніякого зла, бо Ти зі мною. Твій посох і Твій жезл – вони заспокоюють мене».

Псалми 46:1-2: «Бог – наш притулок й сили джерело, в часи пекельні завжди допоможе. Тому не страшно нам, коли земля тремтить, а море поглинає гори».

Псалми 91:1-2: «Хто оселився в затінку Всевишнього, той в тіні Всемогутнього знайшов свій захист. Звертаюсь я до Господа, в якого вірю: «Ти – прихисток, моя фортеця!»

Ісаїя 41:10: «Не бійся, бо Я з тобою; не лякайся, бо Я твій Бог. Я буду міццю твоєю; Я буду допомагати тобі; тримати тебе правою Моєю рукою правди».

Ісаїя 43:2: «Коли ти підеш через води, Я буду з тобою, і через ріки, вони не потоплять тебе».

Псалми 34:16: «На добрих погляд Господа завжди, і їхній гук про допомогу чує Він».

Матей 11:28: «Всі втомлені та обтяжені, приходьте до Мене, і Я дам вам відпочинок».

Псалми 27:1: «Господь – мій світильник і спаситель, від кого ж мені боятися? Господь – мій захист, від кого ж мені лякатися?»

Псалми 55:22: «Тягар турбот усіх полиш на Бога, опікою тебе Він огорне, образить праведника не дозволить він».

Псалми 62:2: «Тільки Від Господа надія на мене, спасіння моє, моя скеля, не порушується».

Псалми 121:1-2: «Возводжу свої очі на гори: звідки прийде моє допомога? Моя допомога від Господа, Творця неба і землі».

Ісаїя 26:3: «Ти – справжній мир усім, хто покладається на Тебе, адже це люди, що довірилися Тобі».

Матей 6:34: «Не піклуйтеся про день завтрашній, бо завтра будуть свої клопоти. Кожен день має досить своїх турбот».

Філіп'ян 4:6-7: «Ні про що не турбуйтеся. За будь-яких обставин, через молитву прохайте Господа про що потребуєте, та завжди дякуйте Йому за все, що маєте. І мир, який йде від Бога, що вище людського розуміння, буде стерігти серця ваші та думки в Христі Ісусі».

Матей 28:20: «Я завжди буду з вами, аж до кінця світу».

Отець Ломбарді в річницю смерті Венедикта XVI: вчитель і свідок віри

31 грудня минув рік від відходу до вічності Папи Венедикта XVI. З цієї нагоди колишній директор Ватиканської прес-служби о. Федеріко Ломбарді, SJ, президент Фондації Йозефа Ратцінгера – Венедикта XVI, в статті для часопису «L'Osservatore Romano» розмірковує над спадщиною останнього Римського Архієрея, який брав участь у II Ватиканському Соборі.

РОЗШИРИТИ ГОРИЗОНТИ НОВІТНЬОГО МИСЛЕННЯ

«Те, що він є вчителем віри, не підлягає сумніву», – пише на початку о. Ломбарді, вказуючи на орієнтири для роздумів та досліджень, які містяться у творах покійного Папи. Він зауважує, що Йозеф Ратцінгер є свідком життя у вірі, яка також охоплює вічне життя, у чім переконалися ті, хто слухав його навчання, хто зміг пізнати його ближче, «слідуючи за його довгою внутрішньою мандрівкою до зустрічі з Богом».

«Однак зараз я хотів би відзначити, що Йозеф Ратцінгер залишається цінним супутником і для тих, хто палко і в діяльний спосіб переживає перипетії життя і людської історії на цій землі з усіма драматичними питаннями, які вона ставить перед нами сьогодні», – пише о. Ломбарді, вказуючи на екологічну кризу, постійні прояви ризиків у використанні технологій, комунікації, застосуванні штучного інтелекту, «потрясіння міжнародного співіснування з дедалі загрозливішим поширенням воєн» тощо. «Як добре підкреслив професор Франсеск Торральба, отримуючи премію Ратцінгера 30 листопада цього року, Венедикт XVI глибоко проаналізував причини кризи нашої епохи і запропонував сучасній культурі не відкидати новітнє мислення, а розширити його горизонти, звільнивши місце для етичного розуму і раціональності віри», – зазначає колишній директор прес-служби Ватикану.

ДІАЛОГ В ІСТИНІ ТА ЛЮБОВІ

За словами о. Ломбарді, перспектива міркувань Йозефа Ратцінгера є, в певному сенсі, пропозицією діалогу з сучасною культурою, яка є далекоглядною та представляє на майбутнє шлях до діалогу між наукою і вірою на основі глибокої довіри до людського розуму. «Нехай це буде дороговказом для християнського залучення в сучасному світі, який не може обійтися без серйозних роздумів над причинами проблем і над пошуками консенсусу, заснованого на істині, а не на хиткому умовному зближенні інтересів і користі», – пише о. Ломбарді.

Таким чином ми наближаємося до божественної основи єдності. «У християнському баченні Венедикта XVI розширення горизонтів розуму охоплює логіку любові, яка виражається в логіці безкорисливості і втілюється в братерстві, солідарності і примиренні. Істина і любов найповніше проявляються у втіленні Логосу, Слова Божого», – підкреслює о. Ломбарді. За його словами, зусилля та відповідальність Церкви, християн за долю людської історії у світі вимагають як розуму, так і любові, «об'єднаних у світлі, яке пропонує віра». Він також вказав на конкретні жести любові у цьому напрямку, до яких постійно закликає Папа Франциск, вписуючи їх «у світлу і цілісну структуру бачення Церкви як сопричастя» на шляху до зустрічі з Богом.

II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР ЯК ОРІЄНТИР ДЛЯ ЦЕРКВИ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Колишній директор прес-служби Ватикану не оминув увагою і роздуми Папи Венедикта XVI про II Ватиканський Собор. Йдеться про внесок Собору в богослов'я релігій, ставлення віри до світу чистого розуму та різні побоювання щодо розуміння Церкви, де зрештою «питання про Церкву у світі нарешті стало центральним». «Таким чином, останній Папа, який брав участь у всьому Соборі і пережив його зсередини, залишає нам свідчення його неминущої актуальності і заохочує нас продовжувати без страху розвивати зерна і наслідки цього Собору, переосмислюючи саму місію Церкви у світі, зобов'язуючи розум і віру працювати разом для добра та спасіння людства і світу», – підсумовує о. Ломбарді. На звершення публікації він зауважує, що цей погляд, з надією звернений на майбутнє, продовжується в глибокому русі Господньої Церкви, яку сьогодні очолює Папа Франциск, а відтак очолять його наступники.

«Vatican News»

Глава УГКЦ привітав пана Мирослава Мариновича з 75-річчям: «Ви – серед тих, хто не зрадив свого сумління»

4 січня цього року 75-річчя від дня народження відзначив Мирослав Маринович – ректор Українського католицького університету із призначення та місії, правозахисник, громадський діяч, член-засновник правозахисної Української Гельсінської групи, дисидент і політв'язень часів СРСР, засновник і голова амністійного руху в Україні (1991-1997). Привітання від Отця та Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава з цієї нагоди було зачитано на святкуванні в УКУ в неділю, 7 січня.

У привітальному листі Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів УГКЦ подякував Господеві за дар життя п. Мирослава, служіння Батьківщині та рідній Церкві. «Ваше життя є безцінним скарбом, який Ви поклали в основу нашої держави. З Божої ласки Ви, пройшовши надлюдські випробування як в'язень сумління, живете в незалежній Україні. Це Його великий дар!» – наголосив Предстоятель.

«Ви – сіль землі» – цими словами з Євангелія Глава Церкви звернувся до ювіляра, зазначивши, що повсякчас він був для землі тією сіллю, яка надає їй сенсу життя: «Дивлячись на Ваше життя, розуміємо, що за будь-яких обставин, навіть у часи тоталітарного режиму, коли КГБ вважалося і судило, і адвокатом радянського чоловіка, та й за Незалежності, Ви завжди стояли на боці правди, захисту прав людини, вірності Божому закону».

Окрім цього, Блаженніший Святослав подякував п. Мирославу за активне служіння у стінах УКУ, а також згадав співпрацю під час розроблення стратегії Церкви, цінні думки та поради ювіляра в час перенесення осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва, участь у суспільних ініціативах і співавторство у програмних та ціннісноорієнтованих посланнях. «Будьте й надалі для нашого народу та всіх людей, серед кого живете, яким світільником Божої правди, «сіллю», яка ніколи не звітріє, – намогті і благи літа!» – побажав Отець і Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Ми – не музейні експонати, а живі люди, які приїхали в Італію, щоби бути свідками життя у драмі смерті

Пів сотні української молоді зі сходу та центру України, яка на запрошення «Католицької акції» перебуває в Італії, ділиться з європейцями пережиттями і свідченнями про війну в нашій країні. «Ми – не музейні експонати, а живі люди, які приїхали сюди, щоби свідчити життя, бути свідками життя у драмі смерті. Цінності не є чимось flexible, а цінностями є те, за що сьогодні українці віддають свої життя, боронячи спокій і мир Європи», – розповідає організатор поїздки, заступник голови Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ о. Роман Демуш, який супроводжує групу української молоді в мандрівці Італією.

Ділилося кількома важливими думками від учасників цієї поїздки, під час якої, як казав раніше о. Роман, «маємо стати голосом, криком, волюванням нашого народу!»

Катерина Сурмачевська, 19 років, Одеса:

– Насправді поїздка до Італії – це неймовірна можливість, цінний досвід і навіть місія для мене. Це можливість розповісти більше про сильну та могутню Україну, відчувши реальність війни. Зустріч і життя з італійською родиною дає можливість обговорити війну та її особистий вплив.

Це досвід, який охоплює навички спілкування, розуміння життя людей і традицій, а також сприяння духовному розвитку. Найважливіша місія – продемонструвати італійцям і всьому світу, що Україна витривала, стоїть, молиться і бореться. Італія – прекрасна країна з доброзичливими людьми, які готові прийняти нас.

Я говорю правду про війну, розповідаю про ситуації, які мене глибоко вразили. Маю двох старших братів – обидва на фронті. Згадуючи їх щасливими, безтурботними дітьми, я й уявити не могла, що їх чекає така доля. Вони гідно виконують свій

обов'язок Батьківщиною.

Крім того, цивільна молодь, яка нещодавно втекла з-під окупації, ділиться з нами жахливими історіями про дії росіян. Описувати життя під окупацією, перебувати у фільтраційних таборах (які росіяни називають «інтерв'ю») і виходити зі сльозами – це неймовірний біль... Ніхто не повинен піддаватися таким тортурам.

Полонені – це окрема трагічна історія. Наші в'язні зазнають знущань і живуть у пеклі. Дехто каже, що краще смерть, аніж полон. Так бути не повинно! Нам дуже важливо, щоб нас зрозуміли і почули. Сподіваюся, що весь світ прислухається до нашого голосу.

Анастасія Шпіцер, 16 років, м. Фастів:

– Я можу описати одну зі своїх ран такою ситуацією: перебуваючи у Відні під час святкування Нового року, я бачила феєрверки та чула гучні вибухи – від них моє тіло тремтіло. Думаю, що це один із наслідків тривалої війни.

Ця травма залишається в кожного українця. Зрештою, ми всі відчували цей біль втрати когось або чогось. Після багатьох атак росіян під час війни я переживаю напади паніки і постійний страх за своє життя та життя своєї родини. Насправді, ці почуття складно передати словами, зрештою, як і більшості українців.

На мою думку, війна має три fronti: військовий, інформаційний та молитовний. Молитва – це зброя, яка не вражає тіло людини. Молитва – це те, що можуть робити ті, хто не вміє боротися. Насправді, у молитві ми єднаємося, що дозволяє нам бути сміливими, сильними, незалежними та вільними.

Підготувала Наталія Павлишин,
«ДивенСвіт»

Дикастерія віровчення про зберігання праху після кремації

Дикастерія доктрини віри відповіла на запитання архієпископа Болоньї Маттео Дзуппі про те, чи можна зберігати прах після кремації у загальних місцях, подібних до осуаріїв, і чи можна зберігати невелику частину в місці, яке мало значення для померлого. «Так» – в обох випадках, але необхідно запобігти будь-якій двозначності пантеїстичного, натуралістського чи нігілістичного характеру. Можна облаштувати сакральне місце «для спільного збирання і збереження праху охрищених померлих», тобто спільний «цинерарій», куди висипається індивідуальний прах.

У другій відповіді йдеться про те, що церковна влада може також розглянути й оцінити прохання членів сім'ї про збереження «незначної частини» праху померлої людини в місці, значущому в історії померлого.

Перед тим кардинал Дзуппі, зіткнувшись зі «збільшенням кількості рішень про кремацію померлих» і розвіювання праху в природі, а також для того, щоб «не дозволити взяти гору економічним причинам, які обумовлені меншою вартістю розвіювання, і дати вказівки щодо подальшого перебування праху після закінчення терміну його зберігання», бажаючи «відповісти не тільки на прохання членів сім'ї, але, перш за все, відповідати християнському звиченню про воскресіння тіл і пошану, яка їм належить», представив для розгляду дикастерії два запитання. Перше: «Беручи до уваги канонічну заборону розвіювати прах померлої людини, чи можна, подібно до того, як це відбувається в осуаріях, створити священне місце, визначене і постійне, для змішаного накопичення і збереження праху охрищених померлих, вказуючи для кожного з них особисті дані?» І друге: «Чи можна дозволити родині зберігати частину праху члена сім'ї в місці, значущому для історії померлого?»

Дикастерія віровчення в тексті, оприлюдненому 12 грудня 2023 р., який підписав кардинал-префект Віктор Фернандес, а 9 грудня затвердив Папа Франциск, відповідає ствердно. Перш за все, вона нагадує, що, згідно з інструкцією «Ad resurgendum cum Christo від» 2016 року, «прах повинен зберігатися в священному місці (на кладовищі), а також в спеціально відведеному для цієї мети місці, за умови, що воно було призначене для цієї мети церковною владою». Причинами цього називаються необхідність «мінімізувати ризик усунення померлого з пам'яті та молитов родичів і християнської громади» й запобігти «забудькуватості і неповазі», а також «непристойним і забобонним практикам».

Далі в тексті нагадується: «Наша віра говорить нам, що ми воскресемо з тією ж тілесною ідентичністю, яка є матеріальною», хоча «ця матерія буде преображена, звільнена від обмежень цього світу. У цьому сенсі воскресіння буде в цій плоті, в якій ми зараз живемо». Але ця трансформація «не означає відновлення ідентичних частинок матерії, з яких формувалося тіло». Тому воскресле тіло «не обов'язково буде складатися з тих самих елементів, які воно мало перед смертю. Воскресіння не є простим оживленням трупа, воно може відбутися, навіть якщо тіло було повністю зруйноване або розпорошене. Це допомагає нам зрозуміти, чому в багатьох цинераріях прах померлих зберігають разом, не тримаючи його у відокремлених місцях».

Далі дикастерія підкреслює, що «прах померлих походить від матеріальних останків, які були частиною історичної мандрівки людини, до тієї міри, що Церква має особливе піклування і пошану до мощей святих. Ця увага і пам'ять також спонукають нас до ставлення, позначеного священною пошаною» до праху, який «зберігаємо у священному місці, пристосованому для молитви».

Тому дикастерія відповідає кардиналові Дзуппі, що «можна влаштувати священне місце, визначене і постійне, для спільного накопичення і збереження праху охрищених померлих, вказуючи для кожного з них особисті дані, щоб не розпорошувати номінальну пам'ять». Таким чином, Церква допускає можливість зсипати прах в одне загальне місце, як це відбувається з осуаріями, але зі збереженням номінальної пам'яті про кожного окремого померлого. Нарешті, зазначено, що, виключаючи «будь-якого роду пантеїстичну, натуралістичну або нігілістичну двозначність», дотримуючись цивільних норм, якщо прах померлого зберігається в священному місці, церковна влада «може розглянути й оцінити прохання сім'ї про належне збереження незначної частини праху їхнього родича в місці, значущому» для його історії.

Відповідаючи на запитання ватиканських медіа, дикастерія пояснила, що висловлювання та оцінка церковної влади має не лише канонічний, але й душпастирський характер, щоб допомогти родині розпізнати, який вибір зробити, враховуючи всі фактори. З огляду на те, що деякі законодавства не дозволяють розділяти прах померлого, дикастерія додала, що друге питання виникло в результаті діалогу між єпископами з різних країн, до якого долучився кардинал Дзуппі, і вона розглядала цю можливість з богословської, а не з цивільної точки зору, як це було роз'яснено у відповіді.

«Vatican News»

«Різдвяні пташки» у Мшанці: відбувся наймасовіший з'їзд вертепів та встановлення рекорду України

13 січня на засніженій Бойківщині у Карпатах, з ініціативи священників Української Греко-Католицької Церкви о. Романа Грома з с. Мшанець Самбірсько-Дрогобицької єпархії та капелана 80-ї десантно-штурмової бригади о. Івана Галя, з благословення єпарха Самбірсько-Дрогобицького владики Ярослава Пририза, за підтримки та участі єпископа-помічника Самбірсько-Дрогобицької єпархії владики Григорія Комара відбувся наймасовіший з'їзд вертепів у селі Мшанець та встановлення рекорду України по виконанні колядки «Там во Бахмуті».

У з'їзді взяли участь 105 вертепів, 1259 учасників заколядували «Там во Бахмуті». Було зібрано 4,7 млн грн. на дрони для 80-ї окремої десантно-штурмової Галицької бригади.

ОЙ РАДУЙСЯ ЗЕМЛЕ, СИН БОЖИЙ НАРОДИВСЯ

Учасники з'їзду «Різдвяні пташки» – вертепи та колядники – зібралися біля дерев'яного бойківського храму села Мшанець, гучно та дзвінко колядуючи українські коляди. Звідти колона колядників вирушила ходою до Мшанецьких колиб. Тут на великій сцені до учасників рекорду з вітальними словами звернулися організатори та активні учасники.

ВЛАДИКА ГРИГОРІЙ КОМАР: «ЦЕ ВАШ ВНЕСОК У НАШУ ПЕРЕМОГУ!»

«Сьогодні Мшанець переживає історичну подію. Передусім дякуємо усім, хто постарався, щоб таке дійство сьогодні відбулося. Це наші священники о. Роман Гром, о. Іван Гальо», – зазначив єпископ-помічник Самбірсько-Дрогобицької єпархії.

«Дякую вам, які втілили ці різдвяні задуми у життя. Бо то ви взяли ці різдвяні зірки, щоб ходити з вертепом і колядувати, проповідуючи добру новину про народження Ісуса. А водночас збираючи кошти для наших військових. Це є ваш великий внесок у нашу перемогу. Дякуємо, що ви небайдужі, що ви – патріоти своєї країни, вірні діти свого українського народу», – додав владику Григорій.

ОТЕЦЬ ІВАН ГАЛЬО З ФРОНТУ: «НЕХАЙ ВАШІ «ПТАШКИ» ПРИНЕСУТЬ МИР»

«Мені приємно звернутися до такої чисельної когорти учасників цього з'їзду. Дозвольте скласти слова вдячності найперше Богові, нашим владикам, ініціатору о. Роману. Дякую усім учасникам вертепів, які колядували», – зазначив військовий капелан.

«В момент Різдва ангели співали «Слава во вишніх Богу і на землі мир...», – так і ви йшли і колядували під вікна людських осель та просили про цей мир», – підкреслив священник. «Нехай ці пташки, які прилетять на землі Донбасу, допоможуть, щоб мир прийшов на нашу землю. Велика подяка від мене і від наших воїнів», – додав о. Іван Гальо.

Також за допомогою «зуму» звернулися колядники цієї акції – тріо дівчат з Чорнобаївки та українські родини зі США.

Отець Роман Гром поділився, що приємно вражений такою кількістю вертепів, які приїхали до Мшанці, адже, зважаючи на погодні умови, організатори не сподівалися такої кількості.

«ТАМ ВО БАХМУТІ» – РЕКОРД УКРАЇНИ

Далі, з допомогою молоді співачки Віталії Грицак та фронтмену гурту «Мері» Віктора Винника, учасники встановили рекорд України із виконання коляди «Там во Бахмуті» найбільшою кількістю вертепів та колядницьких гуртів.

Разом із мшанецькими колядниками до вертепу за допомогою трансляції долучилися і самі воїни 80-ої бригади, для яких і була організована ця акція.

Відтак відбувся виступ музичних колективів. Цікаво, що учасників об'єднала різдвяна зірка у кольорах 80-ї бригади як символ акції «Різдвяні пташки».

Підготувала Христина Потерейко для Департаменту інформації УТКЦ

«Великій коляді» – 25: у Домініканському соборі відбувся заклучний концерт різдвяного фестивалю

У неділю, 7 січня, у храмі Пресвятої Євхаристії відбувся заклучний концерт ХХV різдвяного фестивалю «Велика коляда». На ювілейному заході були присутні єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир та єпископ-помічник Київської архієпархії Йосиф.

На початку заклучного концерту з вітальним словом звернувся владика Володимир: «Дорога «Велика колядо!» Вітаю тебе у Львові вже у 25-й раз з нагоди срібного ювілею. Широ дякую владіці Йосифу – батьку і засновнику тої доброї справи, і багатьом людям, які товаришували нашій «Великій коляді», її творили і сьогодні тут зібралися. Дякую душпастирям цього храму, виконавцям, артистам. Дякую слухачам, що ця коляда знайшла свого адресата».

«Різдво дарує нам дитину. Ісус народжується як дитина. Воплочення Божого Сина послугується творінням. Небо дарує зорю, стаєнку, ясла, яскіню. Люди дарують Богородицю. Згодом Йордан дарує воду, людство – Івана Христителю і так далі. Цілі покоління людей вже 25 років дарують нам Велику коляду. Нехай вона має продовження не лише цього вечора, але також і в наступні роки. Нехай вона возноситься до неба – туди, звідки воплотився Бог і дарує нам благословенний мир. Нехай благословить Господь Бог», – додав владика Володимир.

До учасників також звернувся засновник фестивалю, єпископ-помічник Київської архієпархії Йосиф Мілян: «Цей фестиваль – це продовження звітування ангела на вишлемських полях».

Архиєрей поділився, що головною мотивацією створення «Коляди» в Домініканському соборі була радість. «Я дуже різдвяний. Тому як монах вибрав собі ім'я Йосиф, хоч хрищений Іваном», – поділився єпископ-помічник.

«Справді людина, яка діткнулася Бога, має велику радість. Має спокій, певність. Має радість того, що може називатися дитиною Божою. Кожна наша коляда говорить про радість. «Велика коляда» має 25 літ – це теж привід до радості», – ствердив владика Йосиф. Але також застеріг, щоб «Велика коляда» не перетворилася у концерт: «Бо коляда – це щось більше. Це з глибини душі, від серця. З віри. З радості, що ти з Богом і Бог з тобою. Не страшно у нашій коляді духа Божого, бо радіємо воплощенням Божого Сина. Це мотивація, щоб голосно і радісно колядувати, бо Бог предвічний нам народився».

У програмі заклучного концерту звучали колядки різних хорів, серед яких дитячі вокальні групи, ансамблі, хори та мішані хори: вокальна група «Чорнобривці» ЛМЦ «Веселі черевички», студентський хор «Евфонія», заслужена хорова капела України «Боян», чоловічий народний ансамбль «Конкордіум» та інші.

Серед гостей були вокальні колективи з багатостраждальних міст Одеси та Охтирки.

Довідка

Свою історію Різдяний фестиваль «Велика коляда» веде з ювілейного 2000 року від Різдя Христова. 22 січня у храмі Пресвятої Євхаристії спільно колядували хор національної і духовної пісні «Вірли» (художній керівник – Роман Борецький), Галицький камерний хор «Євшан» під орудою Богдана Генгала, ансамбль бандуристок «Чарівні струни» (художній керівник – Ірина Содомора), Молодіжний хор «Soli Deo» (мистецький керівник – Ірина Мельник). Після завершення дійства «Коляда» линула на площу перед храмом і творила різдвяну містерію зі свічок у кучугурах снігу, запашного гарячого вина, в'язанок бубликів і пряників біля ватри. Серед колядників був ідейний натхненник фестивалю – настоятель храму Пресвятої Євхаристії і голова Патріаршої комісії у справах молоді УГКЦ о. Йосиф Мілян (сьогодні – єпископ-помічник Київський). З легкої руки отця Йосифа налагоджувалася співпраця з владними структурами міста і області, з художниками, видавцями і журналістами, розширювалася географічна мапа учасників фестивалю, щоразу змінювалася форма його проведення.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора. Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок» Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Вітаємо ювілярів!

Редакція «Мети» широко вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у січні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у січні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Мелодію найдавнішої української колядки записали на парафії УГКЦ на Львівщині

На Львівщині записали мелодію найдавнішої української колядки, якій майже 400 років. У ній розповідається про війну й відбудову київського Софійського собору. Раніше завдяки етнографічним записам Івана Франка був відомий лише її текст. Мелодію ж відтворили завдяки старожилам прикордонного бойківського села Галівка на Львівщині.

«Є коляда у Мшанці, яку співали з незапам'ятних часів. У ній розповідається про будівництво собору Святої Софії в Києві. Цю коляду 140 років тому записав отець Михайло Зубрицький, який служив парохом у Мшанці. Мшанецька коляда зацікавлює Івана Франка. Її видають, і це спричиняє міжнародну дискусію. Колядка унікальна і єдина у своєму роді, оскільки в ній містяться місцеві легенди про створення світу та війноньку, яку Господь затопив огняним дощем і громовими кулями», – розповів о. Роман Гром, парафіяльний священник УГКЦ у Галівці та сусідніх селах.

На давній вік колядки вказує згадка про будівництво Софії Київської. Хоча насправді йдеться про її відбудову після знищення татарами. Як коментують у сюжеті ТСН, завідувач відділу «Софійський музей» національного заповідника «Софія Київська» Ігор Нетудихаткін та директорка Інституту франкознавства Львівського національного університету імені Івана Франка Наталя Тихолоз, у тексті згадані події не зведення, а відбудови собору Софії у 1630-х роках, за митрополита Петра Могили. Автори колядки могли бути причетними до цього процесу.

«Талановита людина, яка у якийсь спосіб мала відношення до Могилянського відродження Софії, бачила це на власні очі, опинилася у Мшанці, і тут спрацював її поетичний дар – вона написала твір, який захопив усіх», – припускає завідувач музею «Софія Київська» І.Нетудихаткін.

Працівники заповідника «Софія Київська» знали опублікований Франком текст цієї колядки, навіть пробували її покласти на музику, оскільки автентична мелодія вважалася втраченою. Натомість старожили села Галівка на Львівщині Іван Волощак і Микола Кіхтан пам'ятають і слова, і мелодію колядки. Хоча в тексті є певні відмінності.

«Пан Іван співає про польську війноньку, як і записав отець Михайло Зубрицький, а пан Микола – про турецьку. Отже, ця колядка переосмислювалася та інкультурувалася залежно від ворогів, які на той час допікали. Тож сьогодні її можна знову актуалізувати і співати про нинішню війну», – пояснює о. Роман.

Таким чином, ця коляда визнана найстарішою в Україні (дотепер такою вважали «Бог предвічний», яку виконують з 1780-х років).

У Святвечір «софійську колядку» під дзвін церковних дзвонів на Софійській площі в Києві виконала Тіна Кароль.

Нагадаємо, що Софійський собор збудував у Києві князь Ярослав Мудрий у XI ст. Під час нашествия монголо-татар 1240 року та в пізніші століття святиню дуже понищили, а капітально відновили в 1630-х роках.

За матеріалами РІСУ

